Akbaba

«Sulhun büyük koruyucusu Kennedy öldürüldü.» — Gazeteler —

Kimsesiz dul!

GÜZEL BACAĞA CAZİBE KATAN ÇORAP

VOG

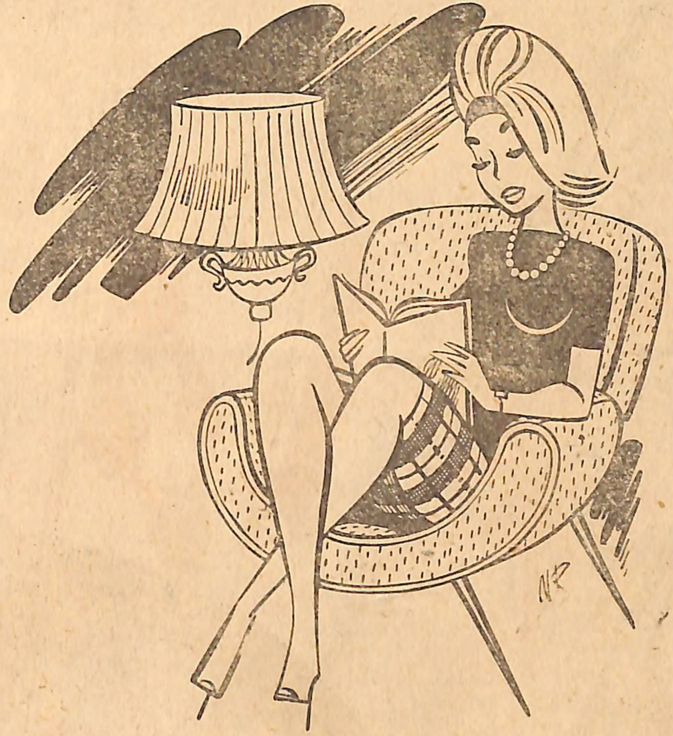
DE LUXE

NOT: Vog'un kalın, sağlam, 60 denyelik kalitesi de mevcuttur.

BÜTÜN ÇORAPÇILARDA BULUNUR

EN GÜZEL KİTAPLARI

Akbaba yayınevi takdim eder:

Edebiyat ve kültür yayınları ... Mizah yayınları ...
Tercüme romanları..

Bugüne kadar satışa çıkarılanlar:

Yusuf Ziya Ortaç'ın dört eseri:

Portreler. Fiatı 750 kuruş — Gün Doğmadan. Fiatı 5 lira — Göç. Fiatı 5 lira — Bir Rüzgâr Esti. Fiatı 5 lira.

Bütün kitapçılarda arayınız.

* * *

Orhan Seyfi Orhon'un eserleri:

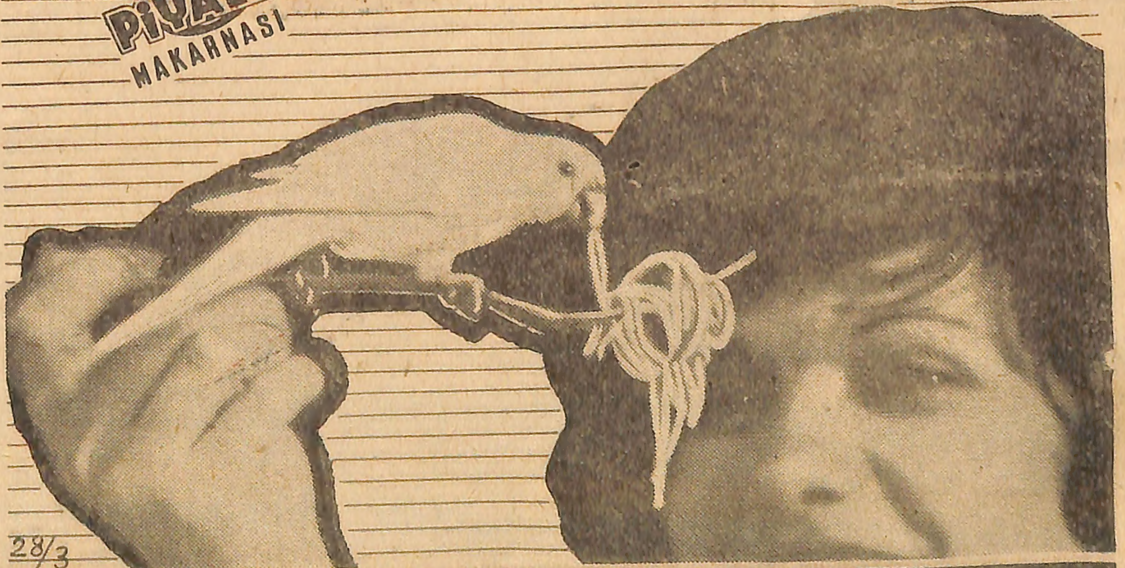
Gönülden Sesler. Fiatı 750 kuruş — Kervan. Fiatı 5 lira — Çocuk Adam. Fiatı 5 lira.

Bu üç kitap pek yakında çıkıyor.

Ak. 294

Reklâmcılık - 4748 - 296

"PİYALE ADI, AĞIZ TADI"

1963

Yılının en güzel kitabı:

PORTRELER

Yusuf Ziya ORTAÇ

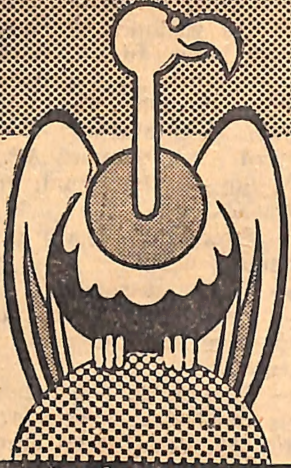
Her zaman aynı zevki alarak okuyacağınız kitap.

Bütün kitapçılarda arayınız.

Fiatı 750 kuruş

Ak. 295

Akbaba

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ

Aziz Nesin, Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Nimet Arzık, Necdet Rüştü, Şemsi Belli, Hüseyin Korkmazgil, Burhan Esen, Kenan Akıncı.

ÇEVİRGEN AİLESİ :
Vâ - Nû, Semiramis Aydınlık, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :

Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Nehar Tüblek, Cafer Zorlu, Mehmet Polat, Semih Balcıoğlu, Mim Uykusuz, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dinçcağ, Mıstık, Erdoğan Özer.

*

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :
Akbaba Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiatı : 100 kuruştur.
İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10
Daire : 3.
Telefon : 22 18 11
İLAN FİATI :
Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.
Cilt : 5 — Sayı : 123
5 Aralık 1963
YIL : 41
*

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Halk Partisinin Nabzı

SEÇİMLERİN sonucu belli oldu: Yurdun yirmi iki ilinde C.H.P., kırk üç ilinde A.P. kazanmıştır. Buna bakarak: Vatandaşlar, üçte iki çoğunlukla Adalet Partisinden yana, diyemeyiz. Sözün doğrusu şudur: Vatandaşlar, üçte iki çoğunlukla Halk Partisine karşı!

Nabız yoklaması bize, A.P. nin sevildiğini değil, C.H.P. nin sevilmediğini gösterdi.

27 Mayıs, 1960 gününe kadar caddelere sığamıyan İsmet İnönü, on yılda biriktirdiği sevgiyi, üç yılda tüketmiştir.

Böyle olacağını duymamak için, insanın kulağını tıkaması, böyle olacağını görmemek için, insanın gözünü yumması yetmez. Zekâsının bütün ampullerini kırması, ruhunun bütün antenlerini koparıp atması da lâzımdır.

C.H.P., ihtilâlin dumanlı havası içinde, kurt olmıyacaktı. On yılın acısı ile bilenmiş dişlerinde vatandaş huzurunun, vatandaş şerefinin kanadığını görmeliydik. Bu vatandaş, düşük D.P. nin en azılı, en hoyrat partizanı bile olsa...

Ana partimize yakışan, ana sevgisi, ana sıcaklığı, ana hoşgörürlüğü idi.

C.H.P., kendisine çok yakışacak bu olumluluğu gösteremedi. İhtilâlden seçimlere kadar uzayan aylar, uzayan yıllar, Halk Partisi yararına değil, Halk Partisi zararına işlemiştir. Bütün acıların vatandaş gözünde bir tek gizli sorumlusu vardı: C.H.P!

Cumhuriyet Halk Partisi, ihtilâl ötesi seçimlere, ihtilâl öncesi gücünden, sevimliliğinden çok şey kaybederek girdi ve çok şey kaybederek çıktı.

Banknot matbaasının sahte bolluğu içerisinde İsmet Paşa ile karşı karşıya gelen memleket, yeni mucizeler bekliyordu ondan. Sanıyordu ki, bu güvenilir devlet adamını yeni hükûmetin başında gören dünya, düşük iktidara kapadığı yardım kasalarının çelik kanatlarını hemen açacak ve on yıl edebiyatını dinlediğimiz görülmemiş kalkınmaya, masal çobanının şehzade oluşu gibi, bir anda kavuşacağız.

Ama, bu kalın sisleri bir türlü dağılmayan şüphe havası içinde, sayın İnönü'nün gecekondu koalisyonları ile böyle bir başarı alınamazdı elbet... Vatandaş bunun suçunu da yine ona ve yine onun partisine yüklemiştir.

Huzursuzluk bir değil, iki değil, üç değildir... Dağdaki eşkıyadan sinema kapısındaki karaborsacıya kadar, köyü, kenti, soyguncular sarmıştı. Cehalet, çalı diplerinde yedek subay öğretmenlere pusu kuruyordu. Özel sektörün kesesine vurduğu düğüm bir türlü çözülmüyordu ve büyük aydınlar topluluğundan büyük işsizler topluluğuna kadar, yetişkin insanlar akını, ekmeğini sınır dışında bulmaya koşuyordu.

Memleket huzur içinde olabilir miydi artık?

Ama bu huzur, C.H.P. nin kendi içinde de, kendi çatısı altında da yoktu: Kasım Gülek gibi, sokağı peşinden sürükleme sırrına ermiş bir parti genel sekreteri, Nihat Erim gibi devlet adamlığının bütün olgunluklarını taşıyan az yetişir bir insan, hırsın, hasedin ve millî şef gururunun uğruna feda edilivermiştir.

Bu içli dışlı sarsıntılar içinde, C.H.P., halka yaklaşmayı, kendinden uzaklaşmada aradı ve hem halkı kazanamadı, hem kendi aydınlarını kaybetti.

Mahallî seçimleri nabızlarda sayan parmaklar şunu görmüşlerdir: C.H.P. nin nabzı artık çok hafif atıyor.

Politika doktorlarının yüzlerindeki çizgi çizgi düşünceyi anlıyoruz.

Yusuf Ziya ORTAÇ

DÖRDÜNCÜ KURŞUN!

Amerika Cumhurbaşkanı Kennedy'yi öldüren kurşun, dördüncü kurşundur. Üçü, başta Abraham Lincoln, ondan önceki üç devlet başkanını yere sermişti.

Kennedy'nin ölümü ile yalnız Amerika'nın değil, dünyanın yüreği sızladı. Bu sızıdan, ancak meşin ceketli, kara sakallı bir haydudu ayırabiliriz.

Barışa âşıktı, savaşa hazır!

Genç, aydın, ışık dolu, enerji dolu, büyük insan Kennedy!.. Her Türk evinde, her dudak, senin adınla bükülüyor. Her Türk'ün yüreğinde, bir kurşun yarası kanıyor...

Ne söyliyelim?.. Büyük Amerikan milleti, dost Amerikan milleti sağ olsun.

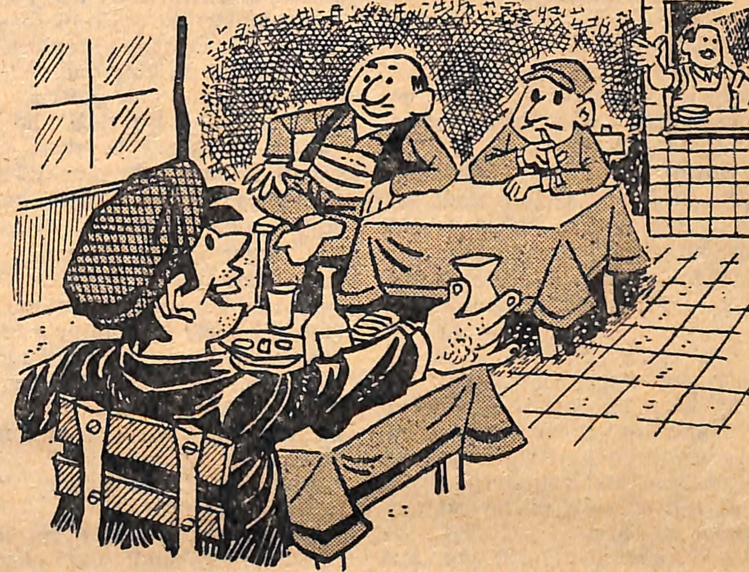
«Kennedy öldürüldü» Gazeteler

Yazısız

SAZ VE PİYAZ

ADNAN VELİ

Kamyon, benzin istasyonundaki mazot pompasına yanaştıktan sonra, şoför Yılmaz motörü durdurdu. Şoför mahallinin kapısını açıp aşağıya atladı. Benzinciye:

— 30 liralık doldur, dedi.

Sonra binaya doğru yürüdü. Benzin istasyonunun bir ucundaki oda, motel adı ile ahçı dükkânı olarak kullanılıyordu. Yılmaz, ışığı sararıp titremiye başlıyan lüküs lâmbasının aydınlattığı dükkâna girip:

— Cümleten selâmünaleyküm, dedi.

Berideki masada üç kafadar oturmuştu. Selâmını aldılar. Tezgâhın ardındaki adama seslendi Yılmaz:

— Şakir Ağaaa!.. Ne yemeklerin var?..

Şakir Ağa, camın arkasından, yeni geleni tanıdı:

— Sen misin ulan?.. dedi. Nirden geliyon gine?..

— İstanbul'a mal götüyorum.. Ne yemeklerin var?..

— Yimek mi didin?.. Uydururuz sana birşey.. Piyazım var azıcık.. Bir köfte ızgara yaparım. Domatisi de doğrarım. Oldu mu?..

— İyi ya.. Misafir umduğunu değil, bulduğunu yermiş.. Yolla bakalım bir piyaz buraya.. Köfteyi de bol soğanlı yap..

Şakir Ağa, tezgâhın arkasından çıkıp Yılmaz'ın masasına bir çeyrek ekmekle alüminyum bir çatal bıraktı. Masanın üstünde duran bardağı alarak, tenekenin sicim gibi akan musluğunda bir sudan geçirip tekrar Yılmaz'ın önüne koydu. Yemek hazırlamıya gitti.

Yılmaz enikonu acıkmıştı. Ekmeğin içinden epice büyük bir parça koparıp ağzına atarken aklına geldi:

— Şakir Ağa! diye seslendi.. Bir ufak şişe de anzorot yolla buraya..

Berideki masadan Muhtar Şerif efendi seslendi:

— Len, hem tiren gadar gamyon sürüvon, hem de şişe açıyon.. Vallaha uslanmıyacağın sen..

Yılmaz güldü:

— Besmeleyi çektin miydi, arabanın yoluna nur yağar..

— Öyle diyon emme, dereye ucan ne gadar gamyon varsa henisinin burnunda Bismillâh'la Maşallah yazılı.. Yolda giderkene gonturol pulisi çıksa garşına, nitcen?..

— Kontrol polisi bizdendir.. İdare ederiz o işi..

— Emme bu yanların gonturol pulisi, İstanbulunkine benzemez. İstanbul'da idare olur da, burda olmaz..

— Biz onu da idare ederiz..

— İte bak, ite.. Halk Partisinin gazatası gibi, nasıl da martaval atıyor.. Senlen baş olmaz vallaha.. Gafanın üzerinde yeller esiyor. Evlenincek seni adam olur deyi hesaplamıştık emme, sen büsbütün it olup çıktın..

— Ayıp ettin Şerif Ağa.. İtliğimiz nereden belli yani?..

— Len rakıyı içersin, kâhatını oynarsın, şunun bunun avradına yan gözünen bakarsın, daha ne ossun?..

— Yooo, bıraktım artık o işleri.. Şimdik particilikle kamyonculuktan başka derdim yok..

— Particiliğin ne oluyor?..

— Benim esas zenaatim o.. Şoförlük ondan sonra gelir..

— Partici olup da bir istifaden mi dokandı ortalığa?..

Muhtarın masasında oturanlardan Zahireci Kemal söze karıştı:

— Yooo Şerif Ağa!.. O işten yana hak yimemek ilâzım.. Seçim zamanı Alican, sandık başına oturmıya adam bulamadıydı.. Ne sebebe bulamadıydı?.. Sırf bu uğursuzun sebebine bulamadıydı..

Yılmaz, Şakir Ağanın, önüne getirdiği şişeden çay kadehini doldururken keyiflendi:

— Yaşşa be Kemal Abi!.. dedi.. Şu ölümlü dünyada sen olmasan, bizim hakkımız göz göre göre yenecek.. Bak ben, şu orta yere, harbi bir lâf söyliyeyim. Ben şu parti işini yürütüyorsam, sırf erkeklik uğruna yürütüyorum. Başka bir istifade için değil.. Mademki bu tarafların erkeği biziz, İsmet Paşanın olsun, Alican'ın olsun, bir adamını barındırmayız bu taraflarda.. Hepimize düşen vazife budur. Evel Allah da yaparız bu işi..

Muhtar atıldı:

— Yaparsın da, gaymakamı görmüyor musun?..

— Haaa bak, o işin kusuru da bende değil.. Siz bir heyet kurup Ankara'ya yollamadınız mıydı?.. Niye değiştirmedi Topaloğlu bunu?.. 163 kaymakamı değiştiren adam, niye bunu değiştirmiyor?..

— Oğlum, deniştirmiye fırsat galmadan Topaloğlu denişti.. Biz govalisyondan çıkmadık mı o zamanlar?..

— Kovalisyondan çıksak da olurdu bu iş.. Bak Şerif Ağa.. Sen, rahmetlinin zamanından beri kaç sefer muhtarlık yapmış adamsın. Bir insana çamur atmanın yolunu benden öğrenecek değilsin elbet.. Senin o mührün ağzı dili olsa da bir konuşsa.. Her bir şeyin hakçasını söylemeli.

Zahireci Kemal araya girdi:

— Oğlum Yılmaz.. Sen Muhtarın mühürüne gadar dil uzatıyon.. Ne zannattin.. Şincik dünyada her bi şey möhür ilen oluyor. Olmuş ile geçmiş'ten heç kimseye bi istifade gelmez. Bundan sonrasına bakalım. Gasımın 17 sinde seçim var.. Sen İstanbula zırt zırt gidiyon.. İstanbul şincik ne durumda?..

— İstanbul mu?.. İstanbul silme Adalet..

— Nirden ağnadın?.. Kime sordun len?..

— Gözlerimle görmüşüm.. Adaletten olduklarını şimdi artık aleniye vurmuşlar. Bina kapılarının üstüne bile resmen yazıyorlar. Söz temsili Taksim denen meydandan Şişli tarafına giden kibar bir catte vardır. O catteden yürüdüm geçende.. İki taraflı silme Adalet.. Bütün kibarlar kapılarına yazmışlar. Kiminin kapısında Karadeniz AP. diyor. Kimininkinde Ege AP., Ceylân AP., Şenyuva AP., Işık AP., Soysal AP., Yani, boydan boya AP..

— Soysal AP. de var mı aralarında?..

— Var namussuzum..

— Hani bizim parti, soysaldan yana degel diye bir emir varıdı?..

— İstanbul'da hepsi dahil olmuş kardeşim.. Soysal AP. de, refor AP. den... Belki grev bile AP. ye girecek..

— Grevi AP. ye kabul itmeyiz biz..

— Niye?..

— Len, AP. didiğin moskof partisi değel.. Ne işi varımış grevin bizde?..

Zahireci Kemal onu tasdikledi:

— Şerif Ağa doğru gonuşuyor.. Geçende ratyoda ben de diynedim. Yurdumuz, Rusya üzerinden sarkan yüksek basıçın tesiri altında galdı, deyi söylediydi.. Dimek ki Rusya, yüksek basıçı bu taraflara sarkıtıyor. Peki Alican'ın partisi ne durumda o taraflarda?..

Yılmaz bir şey demeden muhtar söze karıştı:

— Alican, İsmet Paşaya yâver yazıldıktan sonra, ehalinin gözünden tüm silindi. Govalisyon deyerekten İsmet Paşanın sivil emir subayı olmuş. Angara'dan Yaşar Usta döndüydü geçende, o ağnattı.

Zahireci Kemal, kadehi dikip, iri bir domates parçasını da evire çevire sirkeye bulayıp ağızına atan Yılmaz'a döndü:

— Bölükbaşı'nın partisinde ne var ne yok o taraflarda?..

Muhtar gene söze karıştı:

— Ona ne soruyon?.. Bölükbaşıyı bana sorsana..

— Sen söyle öyleysem..

— Şakir Ağaaa!.. Şu lököse azcık hava vur da birbirimizin suratını görelim canım.. Bölükbaşıyı mı sordun?.. Angara'da çalgıdan çıkmayormuş.. Her ağşem saz..

— Zahar İsmet paşayınan başa çıkamayıncak, saza virdi gendini..

Muhtar ensesini kaşıyarak güldü:

— Bak Kemal!.. Ben sana doğrusunu diyiverim mi?.. Büyüğü küçüğü herkes bir yol duttурmuş gidiyor.. Kimi, saaaz, kimi piyaz!.. Şincik ağnadın mı?..

Zahireci Kemal gülümsedi:

— Ağnadım dayı..

— Eğerkim ağnadınsa, ağnıyana da sivri sinek saz... Davul zurna az!

Muhtar, koltuğunun altını kaşıyarak masadan kalktı. Çıkacağı sıra, Yılmaz'a döndü:

— Beri bak, dedi.. Şu zıkkımı bitirinciyedek içmiyesin.. Vallaha gamyonunan yolda giderkene dümeni dutturamayıncak, bayırdan tepe aşşâ dikiliviririsin.. Ne golun galır, ne ganadın.. İnönü'nün gozünden düşen Kasım Gülek'e donersin... Hadi cümleten ısmarladık!

YÖNLER

Hem abdestsiz, hem beynamaz,
Kıble sayar her bir yönü.
Söz sahibi bir yığın kaz
Bunlar işin kibir yönü!

* * *

Bu ne biçim yeni hasat?
İyiniyet hayli kesat.
İplik fesat, kumaş fesat,
Bu da işin gelir yönü!

* * *

Huzur, muzur hepsi de yaş,
Kin büyüyor yavaş yavaş.
Böyle başa böyle tıraş,
Bu da işin sihir yönü!

Büyük adam sayılmazsın,
Serhoş olur ayılmazsın,
Güzel görür bayılmazsın,
Bu da işin sinir yönü!

* * *

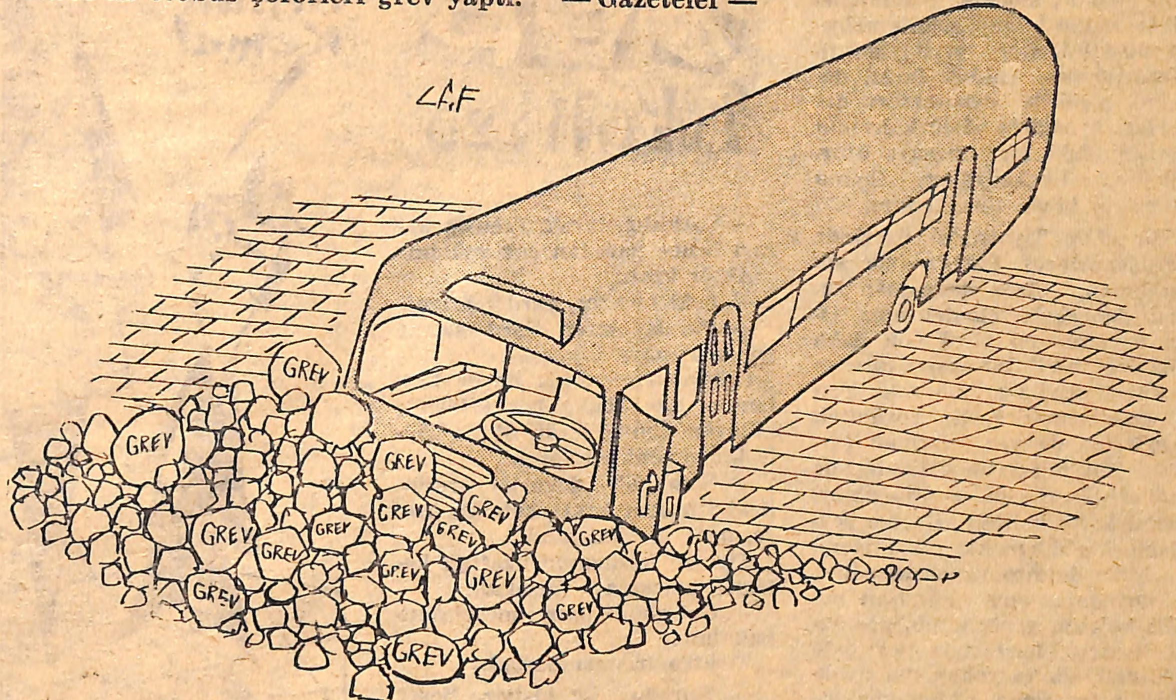
Elden bir şey umma hakça,
Cebin dolu olsun akça,
Elin, yüzün akça, pakça,
Bunlar işin öbür yönü!

* * *

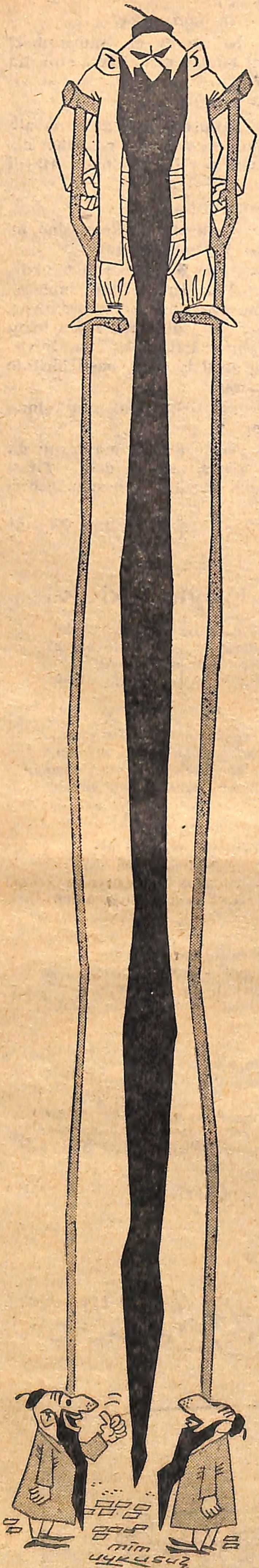
Ne azgın ol ipe çekil,
Her devirde al bir şekil!
Sağa iğil, sola iğil;
Bu da işin fikir yönü!..

Salâhattin KUTLU

Bursa'da otobüs şoförleri grev yaptı. — Gazeteler —

«Bursa'nın ufak tefek taşları!»

— Efendi hazretleri sakalına pek düşkündür, yere değdirmez!

PAZARTESİ :

Ünlü ses sanatkârı Müzeyyen Senar meyhane açmış. Hem içiyor, hem içiriyor, hem şarkı söylüyormuş.. Bravvo be!

İç imdi iç şerâbını,
Ko bir yana hicâbını,
Ayan et afitâbını!

Ara sıra, meyhanenin gün görmüş barmeni, kadehleri sıklaştıran Senar'a fısıldıyormuş:

— Aman kızım, yavaş git!..

Henüz değerli sanatkârımızı tezgâh başında görmedik. Ne şarkılar söylüyor, bilmiyoruz. Ama tecrübesiz bir delikanlının süzüldüğünü görürse söyliyeceği şarkıyı biz kendisine hatırlatalım:

Doldur doldur rakı ver,
Bir tek daha çakıver!
Döndiyse güzel başın,
Göğsüme bırakıver!

SALI :

Gazetelerin yazdığına göre unutkanlar çoğalıyormuş günden güne... Geçen Ekim ayında, yalnız otobüslerde unutulan eşya şunlarmış:

98 çanta, 33 ayakkabı, 20 şapka, 74 dolmakalem, 12 gözlük, 15 yağmurluk, falan, filân...

Belki bunların içinde çocuğunu unutan, kocasını unutan, sevgilisini unutan da vardır... İnsan gözlüğünü bile unutacak kadar dalgın olduktan sonra!

Ama bizce bunlar da pek mühim değil.. Biz şu kısa zamanda neler unutmadık ki?.. D.P. iktidarını unuttuk.. 27 Mayıs'ı unuttuk.. Yassıada'yı unuttuk.. Unuttuk, unuttuk, unuttuk...

Ne güzel bir beyti vardır şairin:

Unut felâket-i şahsiyenin müsebbibini,
Fakat hıyaneti affetme annemiz vatana.

Eyvaaah biz bunu bile unuttuk galiba!

ÇARŞAMBA :

Genç bir kadın... Ne yapar genç bir kadın?.. Elbise yapar, ıskarpin yapar, manikür yapar ve biraz da gönül eğlencesi yapar, değil mi.. Değil!..

Genç bir kadın, elinde kardeşinin tabancası, üçyüz erkeği önüne katıp bir hayli kovaladıktan sonra bir çıkmaz sokağa tıkmış...

Asıl işin gülünç olan tarafı nedir biliyor musunuz?.. Tabancanın boş oluşu!

Haaa, bir de tabanca dolu olsaydı, ne mi olurdu?

Ne olacak, korkudan tabancayı eline alamazdı kahraman bayan!

PERŞEMBE :

Mahallî seçimlerin bilânçosunu gazeteler verdiler: 9 ölü, 72 yaralı...

Ama, çeşitli partilerden aday gösterilip kazanamayan yüreği yaralılar, bu hesabın içinde yoktur. Onları da koyarsak ohhooo, yaralı sayısını hastahaneler almaz.. Hattâ çoğunu Bakırköy akıl hastahanesine yatırsak bile!

CUMA :

Uyku hapı yutan Namo adında bir öğrenci kız ölümden kurtarılmış...

Kaç tane uyku hapı yutmuş bu kız?.. Beş değil, on değil, yirmi değil... Bilemediniz efendim, otuz da değil... Kırk!

Yahu, bizlere mi bir hal oldu, ilâçlara mı?.. Başağrısı hapı yutuyoruz ağrı geçmiyor... Uyku hapı yutuyoruz, uyku gelmiyor... İntihar edelim diyoruz kırk tanesini yutuktan sonra, ölüm döşeğinden, Kırkpınar pehlivanı gibi dipdiri kalkıyoruz!

Yerli ilâçlarımıza dil uzatmıyalım. Kabahat bizde galiba, nihayet ölüme karşı muafiyet kazandık!

CUMARTESİ :

Havza'da, bir muhtar adayına kim oy vermemiş biliyor musunuz?.. Kendi karısı!

Ne diyebiliriz ki?.. Dünyada hiç kimse, bir erkeğin iktidarını karısı kadar bilemez!

PAZAR :

Akşam gazetesinde okudum: Okul kaçkını haylaz bir çocuk hipnotizma ile tedavi edilmiş, ıslah edilmiş, iflâh edilmiş, çalışkan, uslu, terbiyeli bir genç olmuş. Baba memnun, anne bahtiyar, öğretmenler mutlu!

Anlaşılıyor ki, beş yıllık kalkınma plânına konulacak en önemli yatırım bu: Yurdun her ilinde birkaç hipnotizma hastahanesi kurmak!

Yalnız haylaz çocukları değil, tenbel memurları, haşarı şoförleri, hele düzenbaz politikacıları posta posta uyut, kötü huylardan kurtar, çalışkan, vazifesever, özü sözü doğru vatandaşlar olarak hayata sal!

Ondan sonra korkma, hiçbir millet bizimle yarış edemez artık... Demokraside bile!

Cep Tiyatrosu

Orhan Kemal

Beyoğlundaki arka sokaklardan birinde, sinema makinistleri, taşradan kopup gelmiş mâcera düşkünleriyle yerli film figüranlarının çokluk tavla, domino, pişpirik oynadıkları, duvarları aynalarla süslü kahvenin gerilerindeki bir masaya oturmuşlardı. Üç kişiydiler. Üçünü de şöyle böyle tanıyordum.

Bir «Cep Tiyatrosu» üzerinde görüşüyorlardı. Paris'te sık sık rastlanan, bizde de zaman zaman denenmiş cinsten ama daha devamlı, eli yüzü çok daha düzgün zarif bir cep tiyatrosu kurmak pekâlâ mümkündü. Yerli yazarların değerli görülecek eserlerine de yer vermek şartiyle, Batı'nın artık klâsikleşmiş modern eserlerini oynıyacaklar, memlekette kaliteli tiyatro sevgisini körüklemekle kalmayıp, kaabilse devrim yapacaklardı.

Durmamacasına konuşan büyük kulaklı, geniş alınlı, gözlüklü tiyatro hastasıyla pek öyle içli dışlılığımız yoksa da, ayaküstü uzun uzun konuşmalarımız olmuştu. Varlıklı bir ailenin yıllar yılı Beyoğlu pansiyonlarına terk edilmiş küçük oğlu olduğunu biliyordum. Babası, ağabeysi merhabayı çoktan kesmişler. Daha doğrusu, onlar onu unutmuş, o da onları. Birbirlerini karşılıklı defetmişler. Yalnız annesi.. Büyük oğluyla, kocasından gizli, aydan aya para yollar. Bu para birkaç yüz liradır. Bunun hemen hemen yarıya yakınını, oturmakta olduğu garsonyere verir. Geri kalanı boğazına harcasa ya! Hayır, kitaplar alır, tiyatro kitapları! Hem de kendindeki yeşil ciltli serinin, mavi ciltli serisini!

Uzun uzun dinledikten sonra aktör sordu:

— Bu tiyatroyu kurmak için para lâzım. Onu nereden bulacağız

Tiyatro hastası umursamadı bile:

— İş paraya kalsın...

Duru beyaz, kupkuru aktör şaştı:

— İş paraya mı kalsın?

— Öyle ya. Bütün mesele prensip kararına varmakta!

— Prensip kararı da ne? Farzet vardık!

— Şarkılığı bırak. Prensip kararı bence paradan çok mühim!

Aktör kızdı:

— Peki birader, vardık farzet!

— Farzla olmaz. Vardıksa, at şu anlaşmaya imzanı!

Cebinden çıkardığı dörde katlanmış bir tabaka beyaz kâğıdı aktörün önüne serdi. Aktör şöyle bir süzdükten sonra:

— Sembolik dekorlar üzerindeki itirazım baki kalmak üzere, dedi ver kalemini!

Tiyatro hastasının uzattığı kalemle anlaşmayı imzaladı:

— Gel şimdi para meselesine bakalım..

Tiyatro hastası başladı:

— Şurada üç kişiyiz. Beşer yüz lira koysak eder bin beş yüz. Yedi kişi daha bulsak işte sana beş bin lira!

Aktör ciddî ciddî:

— Beş bin az, dedi.

Hasta:

— On yedi kişi bulalım!.. Nasıl, on bin lira, tamam mı?

Aktör güldü.

Hasta gayet ciddi:

— Niye güldün?

— Bizden başka bu on yedi enayiyi nerden bulacağız?

— Canım sen de hep işin alayındasın. Espri yapacağım diye en ciddî konuları berbat edersin!

— Bul on bini ciddileşeyim!

— Bulurum...

— Bul!

— Bulurum diyorum sana kardeşim, düşünme. Bana bırak!

— Peki bıraktım. Ne yapacağız on binle?

— Dinle: On binin yarısını reklâm için sarfedeceğim. Geriye kalanın yarısını muhasebe için. Çünkü ideal bir tiyatronun en sağlam yanı muhasebe olmalıdır. Muhasebe, bir tiyatronun temelidir. Muhasebesiz tiyatro, midesiz, kalbsiz bir insana benzer. Bir tiyatroda muhasebe sağlam olmazsa...

Aktör sözünü kesti:

— Kısa kes!

Oysa hızını alamamıştı:

— ... Olmazsa, olmazsa.. birader konuşurken taş koymasana!

— Sen de bizi seçmen vatandaş sanmasana!

— Neyse..

— Devam et!

— Haa, ne diyordum? Muhasebe! Şerefsizim ki muhasebe çok mühimdir bir tiyatroda. Muhasebesiz bir tiyatro...

Aktör aldı ayağa kalktı:

— Midesiz, kalbsiz bir insana benzer. Haydi bana eyvallah!

Hasta da kalktı:

— Nereye yahu?

— Tiyatroya... Provam var!

— İçtiğimiz çaylar?

— Ne çayları?

— Üç çay içtik, paralarını kim verecek?

— Sen!

— Ne münasebet?

— Ne demek ne münasebet? Beni buraya sen dâvet etmedin mi?

— Ettiiim...

— Ettinse çayını da sana ait. Canım şu on yedi enayiden bulacağın paralarla ödersin. Haydi bana eyvallah!

Çıktı gitti.

Hasta kendini iskemlesine bıraktı. Üçüncü adama:

— Bu aktör tayfası budur işte, dedi. Bak, tiyatrodaki muhasebenin önemine akıl erdiremiyor, eşek! Efendim ben zaten bunu trupuma alacak değilim. Böylesine nasıl iş verir, nasıl birlikte çalışırsın?

Kalktı. Üçüncü adamın koluna girerken:

— Ver şu çay paralarını da bir kenara not et, dedi. Tiyatromuz kurulunca hesaba geçersin!

Orhan Kemâl

※

Böyle olduk!

Ne gam, ne de kaygı vardı,
Bilmem neden böyle olduk?
Sıra vardı, saygı vardı,
Bilmem neden böyle olduk?

* * *

Herkes kendince danışman,
Alan pişman, satan pişman,
Ne gerçek dost, ne mert düşman,
Bilmem neden böyle olduk?

* * *

Evden eve taşınma var,
Uyuz olup kaşınma var,
Vicdanlarda aşınma var,
Bilmem neden böyle olduk?

* * *

Merhametin adı kaldı,
Melek uçtu, cadı kaldı.
Hayatın ne tadı kaldı?
Bilmem neden böyle olduk?

* * *

Binip te bir hınç atına,
Koşanlar var şer katına.
«Tu!» onların suratına,
Bilmem neden böyle olduk?

Salâhattin KUTLU

«Komedi Tiyatrosu İstanbul bölümünde seyircilere piyes yerine çay verildi.» — Gazeteler —

Komedi!

Ankara Mektubu

BİR GEZİ:

Ben bir töreni değil, tören-öncesini severim. Ben bir doğumu değil, doğum öncesini severim.. Ben bir sevgiyi değil, sevgi öncesini severim... Hazırlık safhası, ümittir... İşin içine girişince ümit kalır mı ki?.. Büyük bayram öncelerinde de öyledir... Çıkarsınız sokağa... Zevkini ancak harekette bulan, mütevazi insanlar dolmağa başlarlar meydanlara... Kaldırımlarda koyu renk elbiseli vücutlar sıklaşır... Dizboyu kısa çocuklar biter orda burda mantarlar gibi... Cavlak kafalarını okşamak istersiniz!...

Dev bayraklar orava buraya kırmızılık katar... «Dâhiyâne» hazırlanmış dövizler, dört ip ucunda sallarlar, kırmızı harflerini... Kim onları hazırlar ki?

Bu sene ben onlara baktım, başka şeye bakmadım... İlk defa değişiklik görüyordum esprilerinde!

1940'tan elliye kadar, «Çalış, Güven, Övün» asılıydı iki adımda bir... O yoktu artık... İnsanlarımızın zaten övünmeğe eğilimli olduklarını anlatmıştı galiba ilgililer... Çalışmağa ve güvenmeğe gelince?..

Döviz nedir ki?... Bir topluma belletmek istenilen şeylerdir... Veya bir toplumun şuuraltında olan şeylerdir...

Sonra gene 40-50 arasında, iki adımda bir: «Biz bize benzeriz» vardı. Benzemiyoruz ki artık, o da ortalardan kalkmış...

Sonraaa... Egemenlik Ulusundur vardı... Söylemeğe ne hacet ki diye düşünüldü, o da kalktı...

Şimdiki dövizler başka telden. İnsanların şuuraltlarında yolculuk yaptım onları okurken... İnsanların derken kendimi de katıyorum:

— «Kanunlar anayasaya aykırı olamaz...»

Olabileceği kimin aklına gelmiş ki?...

— «Türk Devletine vatandaşlık bağıyla bağlı herkes Türktür...»

İşidesin Bekata!...

— «Türk milleti tarihi boyunca hürriyeti için savaşmıştır...»

E zaruret hasıl olursa!...

— «Bize hayatı veren Tanrı ayni zamanda hürriyeti de vermiştir...»

Yaaa!...

— «Mücadele kuvveti ilimde ve çalışkanlıktadır...»

E yandık öyleyse... Hafiften yandık diyelim de kimse işkillenmesin!...

«Hürriyet Hürriyet Hürriyet...» Bütün dövizlerde «Hürriyet...» Bir şeyden bu kadar döküm döküm söz edilirseee... O şey... Çok boldur, çok aşmış, çok taşmıştır da ondan değil mi efem?..

Dövizlerle kavgalaşa kavgalaşa saatlerce dolaştım. O çarptı bana, bu omuz vurdu, ben gözlerimi göklere kaldırıp dövizlerde sevgiyi hürriyeti okurken... Rüzgârlarla titreşen hürriyeti...

Sokak gitgide kalabalıklaşıyordu. Kızılay meydanı doluyordu meraklılarla. Neyi merak ediyorlardı bilemem... Onlar da belki benim gibi dövizlerle kavga ediyorlardı... Hürriyetin ağır ağır rüzgârlarda sallandığı dövizlerle!...

AÇILIŞ:

Bir gün önce, arkadaşlarla kapısına varmış gerisin geriye dönmüştük. Meğer açılmamışmış kışa... Ertesi gün törenle açıldı. Her şeyin kendine göre töreni var... Törensizliğe ulaşan büyük ölümler, Tevfik Sağlam Paşanınki gibi, Refet Paşanınki gibi, bizim toplumda...

Süreyya lokalinin açılış töreninden bahsediyorum...

Garpta, pul pul yanan lokaller vardır, ışıkla pul pul yanan, neşeyle pul pul yanan, espriyle pul pul yanan... Kimi artistleri toplar, kimi şairleri, kimi sadece «vur patlasın çal oynasıncıları», hiçbiri bunca politikayı ve bunca politikacıyı hoşgörür sinesinde, bunca zaman barındırmamıştır...

Şimdi barındırmıyor pek bu lokalde onları... Zaman mı değişti?... Ah değişseee... Zaman falan değişmedi. Başka oyalanacak sahalar bulmuşlardır o cins müşteriler de ondan... Nitekim gala gecesinde, politikacılardan, sadece müteşebbis Fethi Doğançay vardı, artist çevresinin nüvesinde...

Bu Twist denilen ümitsiz kıvranma sinirime dokunuyor. Sinirine dokunmıyan ne var acaba diye sorarsanız, hiçbir şey kalmadı diye cevap veririm... Son zamanlarda şiddetle Beaudelaire'izme saptım. Olaylar saptırdı...

Biliyor musunuz biliyorsunuzdur, Beaudelaire'in bir şiiri vardır. «İskelet»tir ismi... Bir tek satırını çevireceğim:

«Her iklimde ölüm sana hayran gülünç insanlık»
«Kıvranmalarının üzerinde, istihzasını gezdirir durur...»

Biraz serbest bir çevirme bu amma serbest olmıyan çevirmeye ben raslamadım bizim dilde... Galiba bütün serbesti aşkımızı tercümelerimize sokuşturuyoruz... Devlet Operasının orkestra şefi Dö Rosa, parkesi koyulaşmış pistte vücuduyla potin parlatıcısı çuhasınca gidip gelmeler yaparken hep bu mısraı düşündüm. Tusan Otelleri zincirinin sahibi Enver bey, yerde hâtıra izleri silercesine çaprazlama ayak oynatırken de o mısraı düşündüm, orkestradakilerin alnında aşırı gayretin biriktirdiği ter damlaları kabarırken de o mısraı düşündüm... Başka şey düşünemez miydim?... Düşüncelerimi sonradan kaleme aldığım için, düşünmemeğe gayret ediyorum... Henüz Beaudelaire «ilgililerce» tu kaka değil... O mertebeye Pir Sultan Abdal ulaştı...

Siyah ve sade kıyafetinin içinde Leylâ Çelikbaş çok güzeldi... Bütün dedikodu sütunları böyle yazacak yarın... İşin tuhafı, doğru... «Hatır içinliği» yok bu müşahedenin...

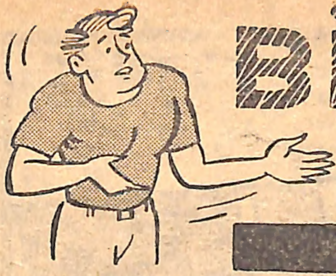
Lokalin loşluğunda, garsonlar ellerindeki tabakta eflâtunumsu zararsız alevler dolaştırıyorlardı. (Alevin zararsızı ne hoş oluyor!..», Orkestra bu sefer yorgunluktan coşuyordu. Vücutlar, potin parlatan boya çuhasınca, ayaklar hâtıra silmek istercesine çaprazlama çaprazlama gidip geliyordu...

Nice... Gala gecelerine!...

Nimet ARZIK

— Bir anlaşma yapalım komşu: Siz ona kadar Mısır radyosunu çalınız, ben de ondan sonra İstanbul il radyosunu dinleyeyim!.

BİYOLOJİK ERKEK

Şemsi Belli

Şu nüfus memurlarına öyle kızıyorum ki!.. Elime geçseler hepsini bir kaşık suda boğacağım!..

Fakat yanlış anlamayın, benim kızdıklarım çekirdekten yetme, işinin erbabı nüfusçular değil; hani şu askerden onbaşılık rütbesiyle teskere aldıktan sonra köyüne döner dönmez civardaki nahiyenin, ya da küçük kasabanın nüfus memurluğuna geçenler var ya, işte ben onlara ifrit oluyorum.

Fi tarihinde bizim nahiyenin de böyle bir nüfus memuru vardı. Okuyup yazmayı askerde öğrenmiş, sonra gelip bizim nahiyeye nüfus memuru olmuştu.

Köroğlu Gazetesi'ni heceliye heceliye okur, kopya kalemini diliyle ıslattıktan sonra yazmak istediği şeyi binbir güçlükle karalamaya çalışırdı.

Yazı yazarken çok zahmet çektiği belliydi. Uzun ve çapraşık kelimeleri hiç beceremezdi. Meselâ çocuğunuz olmuş, nüfusa kaydını yaptıracaksınız. Muhtarlıktan aldığınız ilmühaberle nüfus memuruna başvurduğunuz zaman:

— Çocuğun adı ne? diye sorardı.

— Nurettin!

Söylediğiniz ismi dudaklarıyla heceler, içindeki harfleri bulmaya çalışır sonra da sert bir sesle cevap verirdi:

— Olmaz, başka bir isim bulun!..

— Sebep?

— Bu ad kaleme gelmez!..

— Peki öyleyse Abdurrahman olsun!..

— O hiç gelmez kaleme!

— Murtaza?

— O da kaleme gelmez!

— Dedemin adı Hayrettin idi, bari o ismi koyalım!..

— O da gelmez kaleme... Kısa bir isim bul.. Şöyle ufak, kibar bir isim... Ali nasıl, Ali?...

Ve böylece bizim köyle civardaki köylerin büyük çoğunluğunda yeni doğmuş erkek çocuklarının adı «Ali», kız çocuklarına ise «Ayşe» olarak nüfusa geçmişti.

Bu yüzden ne kadar karışıklıklar olurdu, bilemezsiniz.. Birisi:

— Aliii!...

Diye bağırsa yüzlerce Ali toplanırdı bir anda çevresine. Alileri birbirinden ayırabilmek için çeşitli ekler takılmıştı: Bıldık Ali, Kemçuk Ali, Firfir Ali, Tombiş Ali, Çarkovun Ali, Tırpan Ali...... diye seri halinde giderdi Aliler.

İşte ben de o ünlü nüfus memurunun azizliğine uğrayan Alilerden biriydim.

* * *

İlkokul, ortaokul derken delikanlılık çağına gelmiş, liseye başlamıştım. Nerede Ali isminde bir erkek, Ayşe isminde bir kız görsem bizim beldelerden sanırdım.

Okulumuz karmaydı. Onyedi tane kız öğrenci vardı sınıfımızda. Delikanlılık çağı gerçekten biraz delice bir mevsimmiş. Derslerden çok sınıfımızdaki kızların gözü-kaşı ilgilendiriyordu beni. Hele şube reisinin kızı Nebahata bitiyordum. Eğer bu satırlar onun da gözüne ilişirse kulakları ve dudakları çınlasın!.. Tatlı kızdı Nebahat!.. Yalnız tatlı değil, aklımda yanlış kalmadıysa üstelik pişkindi de... Tatlının pişkin cinsi daha tatlı oluyor. Gülüşünde, bakışında, en önemsiz şeyleri bile gizli aşk duygulanışları gibi yavaş sesle fısıldayışında insanı tahrik eden bir hava vardı. Kendisinden hoşlandığımı biliyordu. O benden hoşlanıyor muydu bilmem ama, bu hislerimden hoşlandığına ve çok memnun olduğuna kalıbımı basarım!.. Öyle fettanca kıskançlık numarası yapar ve beni üzmekten öyle derin bir haz duyardı ki ne yapacağımı şaşırırdım.

Tam bu sırada askerlik tecili yapmam gerektiğini hatırlattılar idareden. Askerlik şubesine koştum. Defterde kaydımı bulamadılar. Nebahatin babası binbaşıydı ve o şubenin başkanıydı. Kızının sınıf arkadaşı olduğumu söyleyerek onun ilgisini rica ettim. Nüfusa tahrirat yazıp kaydımı istediler.

Beklenen kayıt resmen şubeye geldiği gün, şube reisinin karşısına dikildim.

— Oğlum, dedi. Senin tecilini yapamayacağız!... Çünkü kızsın sen!..

Binbaşının söylediğini birden kavrayamadım. Durumu bana açıkladığı zaman da hayretler içinde kaldım. Kütükte kız görünüyordum.

— Aman binbaşım, nasıl olur, görüyorsunuz ki erkeğim!.. Erkekliğimden şüpheniz mi var?... İsterseniz kızınızdan sorun beni!.. Onunla iki senedir ayni sınıfta okuyoruz!.. Nebahat bilir beni!..

Binbaşının kaşları çatıldı:

— Nebahati karıştırma sen, dedi. Resmiyette kız görünüyorsun!.. Bizce yapılacak birşey yok!.. İstersen doktordan erkek olduğuna dair bir rapor alır ilgili makamlara başvurur, kütükteki kaydını düzelttirirsin!

Başımdan bir kazan kaynar suyun döküldüğünü hissettim. Gözümün önüne isim yazmakta güçlük çeken nüfus memuru geldi. «Erkek» kelimesi herhalde onun için pek zahmetli ve yazılışı güç gelmiş olacak ki kütükteki özel sütuna cinsiyetimi «Kız» diye düşürmüştü. Ya sahiden erkek değilsem diye biran kuşkuya kapıldım.

Sağımı, solumu yokladım. Sesimin kalınlığını, kemiklerimin iriliğini denedim. Erkek olmasına erkeğe benziyordum amma, koskoca hükûmet resmen yalan söyleyecek değildi ya!.. Askerlik tecilimi yapmıyorlardı, yarın askere bile almayacaklardı bu gidişle beni.

Okula gelir gelmez Nebahati buldum:

— Neboş!.. dedim. Bu akşam bize gelmez misin?

— Ne var sizde, dedi, durup dururken nerden aklına geldi böyle bir teklif?..

— Hiç... Canım seninle beraber ders çalışmak istedi de!..

Yarım porsiyon bir çapkınlıkla gülümsedi:

— İsterdim!.. dedi. İsterdim ama babam bırakmaz!.. Okul dışında erkek arkadaşlarımla konuşmaya bile izin vermez, çok sinirlidir babam!..

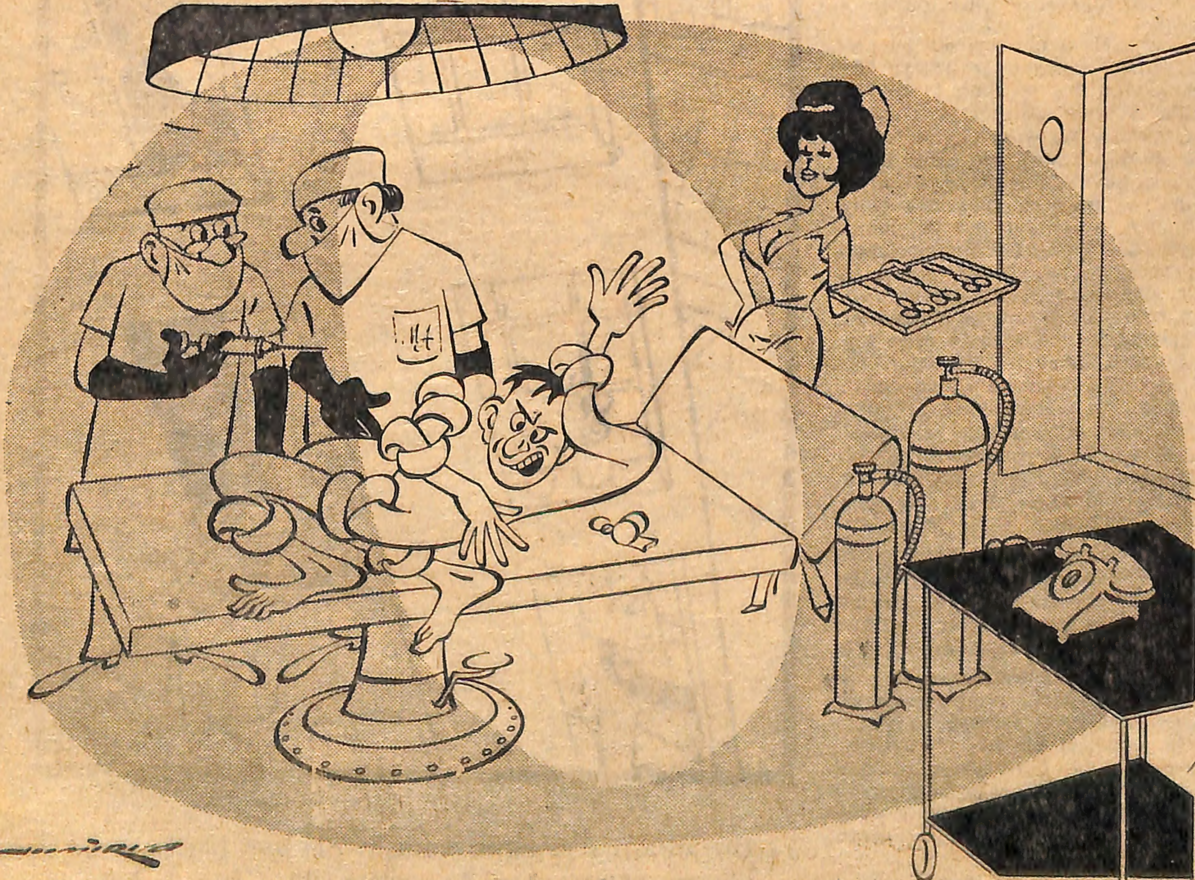
— Ben erkek değilim ki!.. İnanmazsan git babana sor!.. Resmen kızım ben!.. Bugün öğrendim ben de!.. Bırak nazlanmayı da gel akşam, biraz geometri çalışırız, biraz iğneardı ve kanaviçe işleriz, sonra da eğer yatıya izin almışsan koyun koyuna yatarız bile!..

Nebahat hırçınlaşmıştı:

— Neler söylüyorsun sen Ali!.. dedi. Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?...

— Tabii duyuyor, dedim. Vallahi, billâhi kızım ben!.. Hem bunu ben iddia etmiyorum. Hükûmet söylüyor. Askerlik tecilimi yapmadı baban. Nüfus idaresi o erkek değil kızdır diye yazı yazmış şubeye!..

Ertesi gün Nebahat babasından edindiği ek bilgiyle okula geldiği zaman kıkır kıkır gülüyordu. Birinci dersin sonuna doğru kızlar arasında bir fiskos

— Bir trafik memuru... Köprü başında taşıtlara işaret verirken kördüğüm olmuş!.

başladı. Hepsi sıralarından başlarını çevirip bana bakıyorlar, sonra da hocaya hissettirmemeye çalışarak gülüyorlardı.

Teneffüste kızların çoğu etrafımı sarmıştı:

— Ali sen kızmışsın öyle mi?...

— Ne zannettiniz ya!.. O şeref yalnız size mi ait olacak!..

— Kah-kah-kah, kih-kih-kih

Dedikodu bütün okula yayılmıştı. Erkek arkadaşlarım kızdırmaya çalışıyorlar, kızlar kahkahalarına konu yapıyorlardı beni. Müdüre gittim. Bana takılanları şikâyet ettim. Bu arada durumu da anlattım. Okul idaresi de nüfusa yazı yazıp kaydımı istedi. Bir hafta sonra idareye gelen resmî cevapta da «Kız» olduğum bildiriliyordu. Nüfus cüzdanım, kaydımın kütüğe geçişinden çok sonra verildiği için dikkate alınmıyordu. Okul Müdürü:

— Ali, dedi, bu işin şakası yok evlâdım, sen resmen kızsın!..

— Etmeyin, tutmayın hocam, görüyorsunuz ki kazık gibi erkeğim!.. diyecek oldum. Lâfımı ağzımda bıraktı:

— Benim görmem birşey ifade etmez!.. Devletin resmî kayıtlarına göre kızsın sen!..

— Demek şimdi ben, resmen kız muamelesi göreceğim, öyle mi?

— Evet!.. Tâ ki - eğer varsa - yanlışlığı düzeltinceye kadar!..

Hiçbir şey değil ama, müdürün «Eğer varsa» sözü bana iyice dokundu. Koşa koşa koridorları geçip sınıfa girdim. Nebahat pencereden dışarıyı seyrediyordu. Evvelâ onu yakaladım omuzlarından.. Sarılır sarılmaz şap diye öpüverdim yanaklarından. Sonra, yüzü öpülecek derecede güzel olan ne kadar kız varsa kimini saçlarından, kimini boynundan yakalayıp yakalayıp öptüm!.. Henüz öpme sırası gelmiyenler genç kızca çığlıklar çıkararak kendilerini sınıfın kapısından dışarı atıyorlardı!..

....

Disiplin Kurulunda ifadem alınırken Müdür de vardı.

— Ben kızım!.. dedim. Bir kızın öteki kız arkadaşlarını öpmesinden ne çıkar?... Öyle değil mi Müdür Bey?... Bana resmen kız olduğumu, kız muamelesi göreceğimi söyliyen siz değil miydiniz?...

Müdür kem-küm etti:

— Bu bir kayıt hâtası olabilir, dedi, biyolojik bakımdan erkeksin!.. Utanmadın mı kız arkadaşlarını şapur-şupur öpmeye?...

Kan tepeme fırlamıştı:

— Biyolojiyi bir tarafa bırakın efendim!.. diye haykırdım. Hükûmet kız olduğumu resmen yazmadı mı?... «Resmen kız» olduğumu siz bana resmen tebliğ etmediniz mi?... Bu ne acaip şey Allahaşkına, kızları öpünce erkek oluyorum, tescil yaptırmaya gidince kız oluyorum!..

Kurul üyelerinden biri:

— Küstahlaşma bu kadar be!.. diye bağırdı. Çık dışarı!..

Bu sefer gerçekten küstahlaşmaya başladım:

— Lûtfen bir kız öğrenci karşısında daha nazik olunuz!..

Müdür ayağa kalktı. Kızgın adımlarla yanıma yaklaştı. Kulağımdan yapışıp kapıya sürüklemeye çalıştı.

— Çok rica ederim, elinizi sürmeyin bana!.. dedim. Sizin yaptığınız resmen sarkıntılıktır!.. Nüfus kütüğünde kız olduğumu unutuyorsunuz!..

Uzun sözün kısası beni okuldan kovdular. Hem de kendilerine kafa tuttuğum için değil, kızları öptüğüm için kovdular beni. Disiplin Kurulu, kararın gerekçesinde ısrarla «Biyolojik Erkek» olduğumu belirtiyor ve sınıf arkadaşım olan kızları teker teker öpüşümü okul disiplinine aykırı buluyordu.

Kurulun bu kararı, erkekliğimi isbatlıyan ilk belge oldu; bilâhare doktordan aldığım rapor da ikinci belge... Onlar olmasaydı belki kaydımı bile düzeltmiyeceklerdi.

Ne diyelim... Allah kimsenin kimliğini, acemi nüfus memurlarının kalem keyfine bırakmasın!...

Şemsi BELLİ

*

Yeni gömlekler!

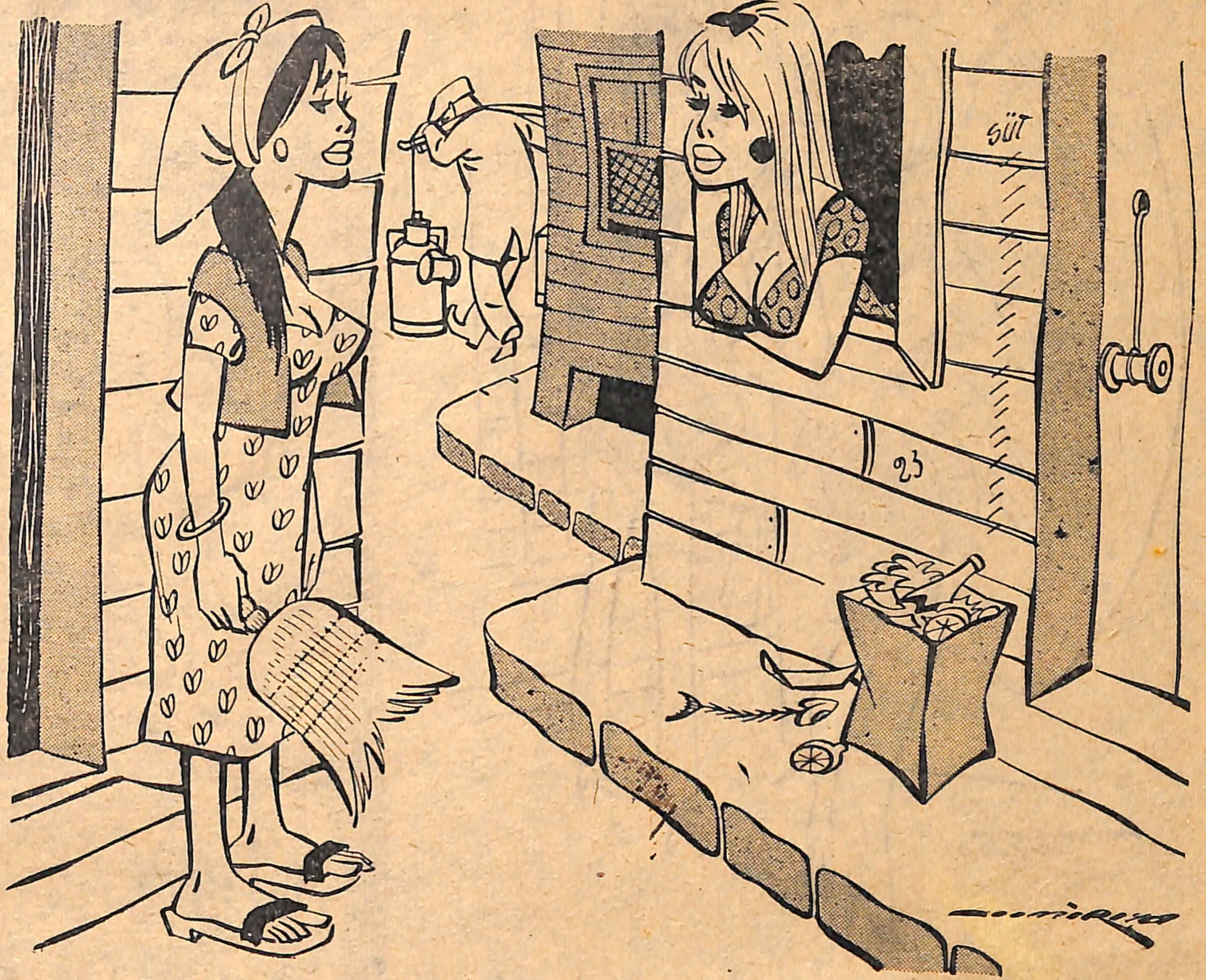
Elindeki gazeteyi bırakarak arkadaşına döndü:

— Piyasaya düğmesiz erkek gömlekleri çıkacakmış..

Beriki dudak büktü:

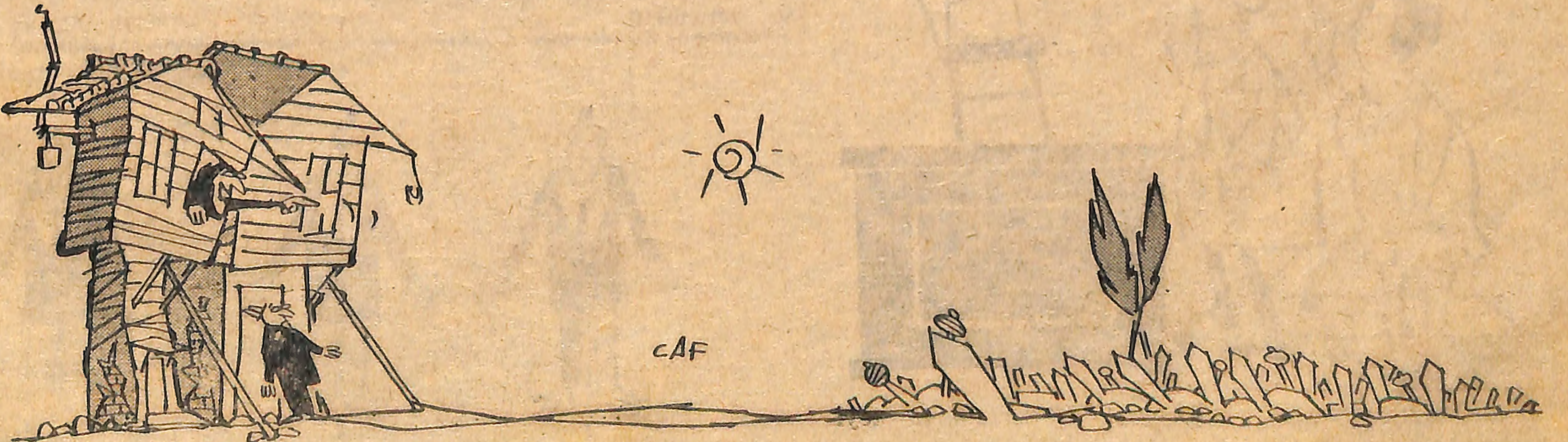
— Bu da yeni bir şey mi sanki, ben evlendiğim gündenberi böyle gömlekler giyiyorum!

«Bir köy öğretmeni on sekiz yerinden bıçaklanarak öldürüldü.» — Gazeteler —

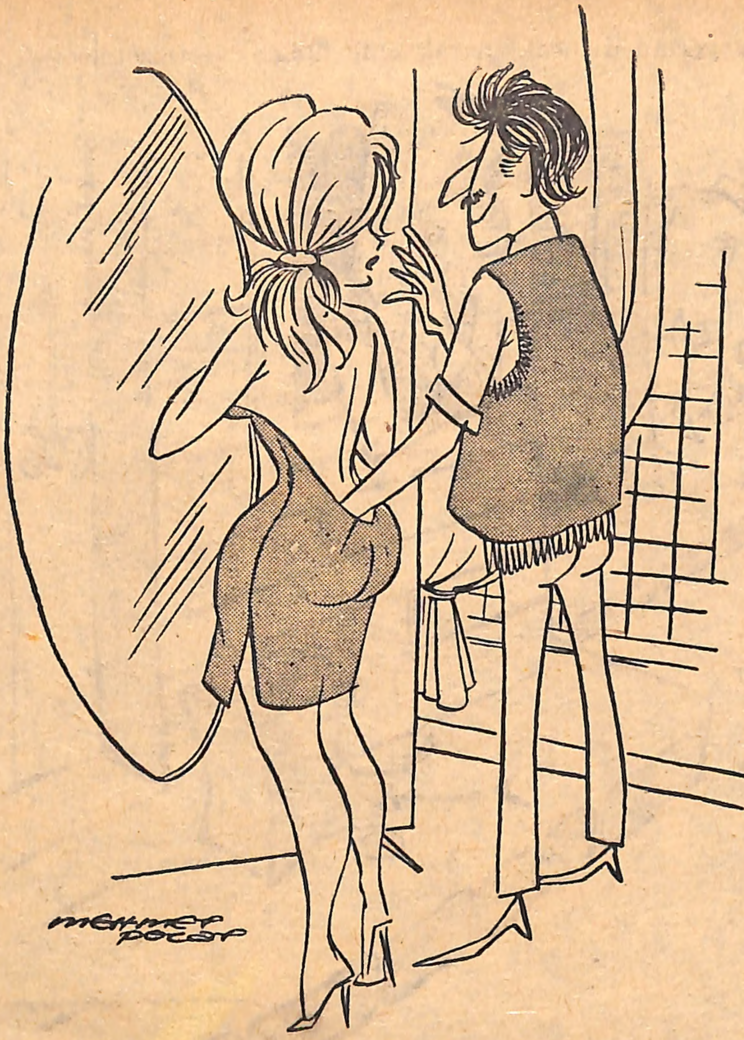

— Güzel gençti... Niye varamadın o köy öğretmenine?
— Korktum kardeş... Genç yaşımda dul kalırım diye!

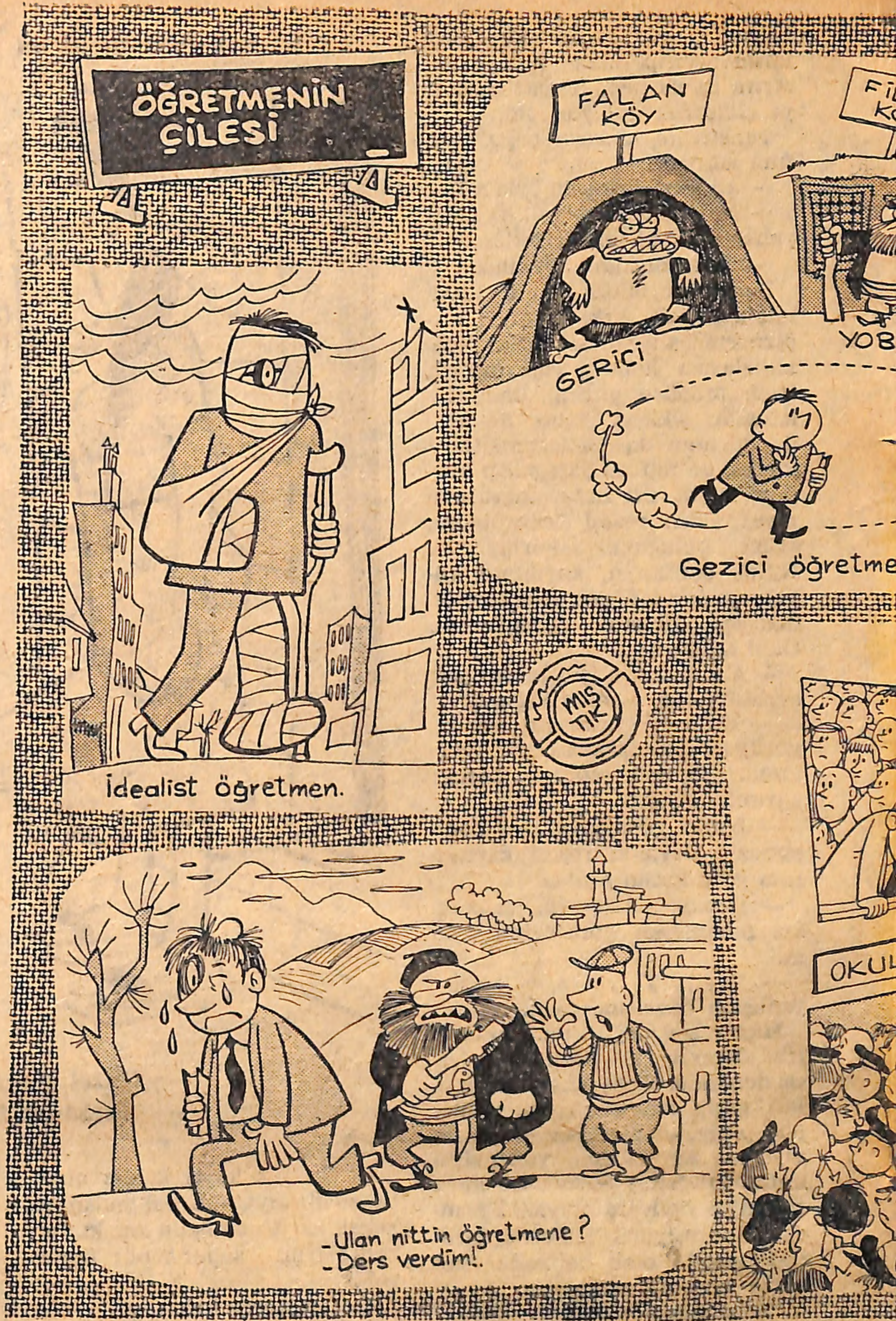
«Bir ev sahibi kiracısını öldürdü.» — Gazeteler —

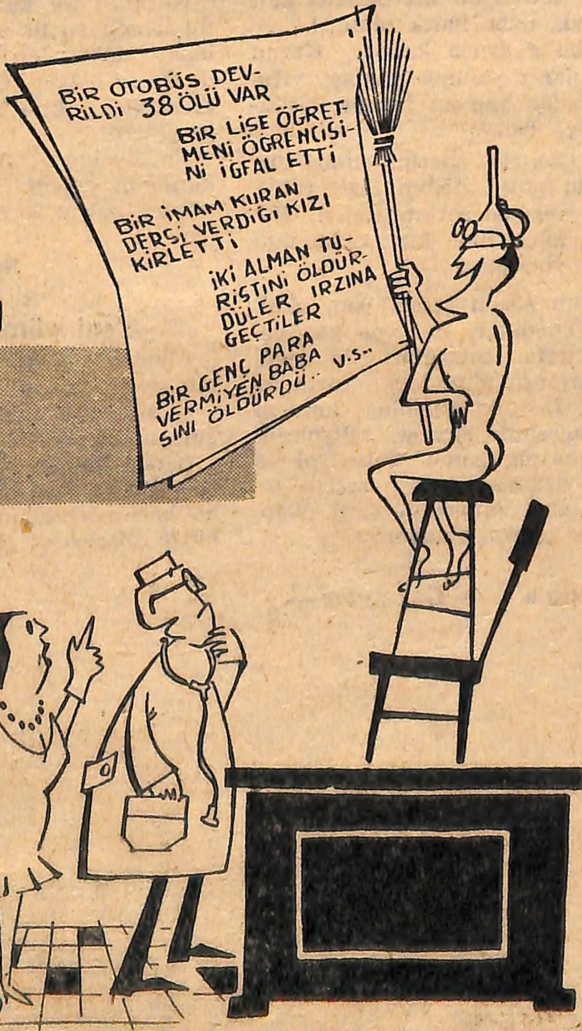

— Memed efendiler mi?.. Karşıki mahalleye taşındılar!..

— Hakikaten bu elbisen çok kullanışlı!.

— Hiçbir şeyciği yoktu doktorcuğum.. Ne olduysa gazeteyi okuduktan sonra oldu!

Balık çorbası

İki arkadaş konuşuyorlardı:

— Demek evlendin ha!.. Ee.. Bari karın tutumlu mu?.

— Çoook... Düşün akvaryumun suyunu değiştirdiği gün o akşam sofrada mutlaka balık çorbası vardır!

Basit..

— Kızımla tanışmışsınız, sonra ona ilânı aşk etmişsiniz ve daha ileriye giderek onu öpmüşsünüz, söyleyin bakalım bu yaptıklarınızı ne ile izah edersiniz?

— Gayet basit valdanım, ortalık çok karanlıktı!.

Ak saç

Şakakları ağarmağa başla
gitti, koltuğa otururken:

— Saçlarım kırlaşıyor boy

— Hayır, hayır! diye itir
söylüyorum, saçlarınıza hiç b

Müşteri hayran hayran:

— İşte dedi, namuslu, açı
ederim, azizim! Müsaade edin

Karşılıklı iltifatlardan sor

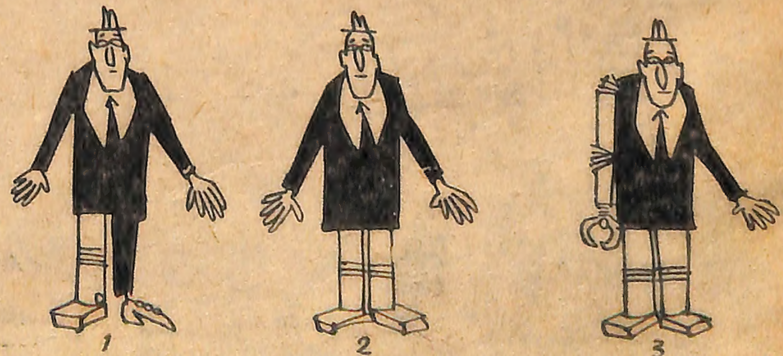
— Demek siz saçımı boy

— Tamamiyle efendim! K
şakaklarım kırlaşmıştı, onları

— Döküldüler mi?

— Hayır! Altı ay sonra k

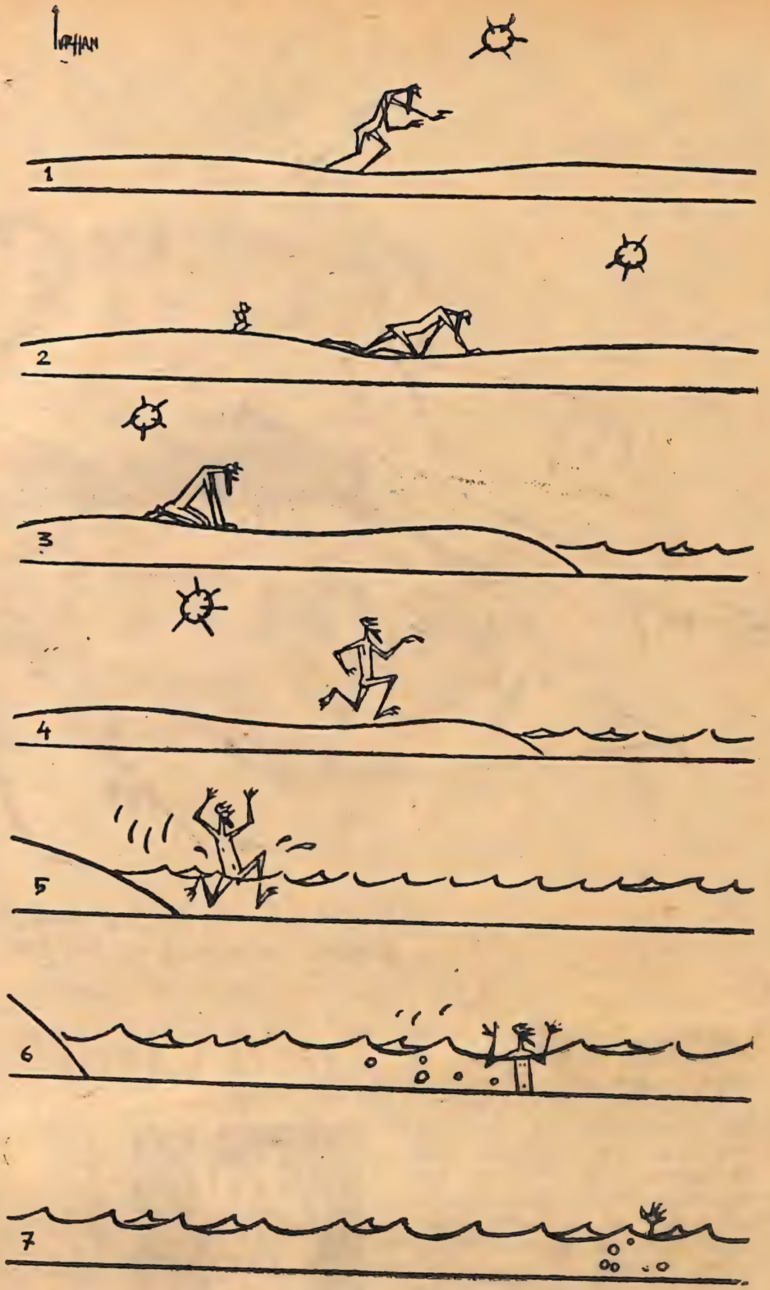
«Bir insana ilk defa madenî uzu

İnsanın te

Okul ve öğretmen

Yazısız

!...

ı. Her zamanki berberine

n mı? diye sordu...
etti berber. Size semimî
sürmeyin, sakın ha!...

özlü bir esnaf. Sizi tebrik
elinizi sıkayım!...
müşteri tekrar sordu:
anın aleyhindesiniz?
im de denedim sizin gibi
attım! Altı ay sonra...

a rastladım ve evlendik!

Kiralık!

Bayan Fecriye, kiralık odasına talip olan genç kadına:

— Maalesef, dedi. Yalnız bir kimseye veremem, kızım...

— Fakat teyzecim ben hiç yalnız kalmam, sağ olsun erkek arkadaşlarım, biri gider, biri gelir!

Çalışkan çocuk

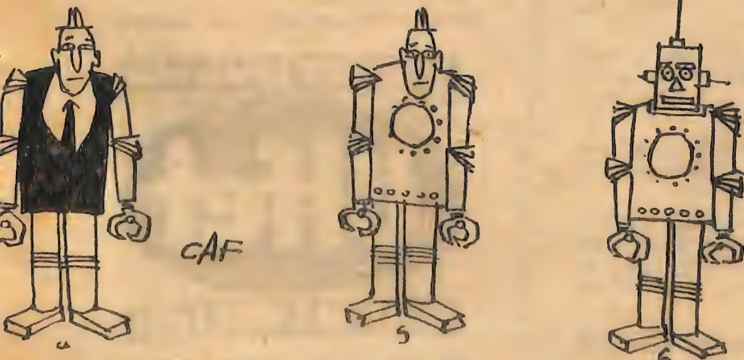
— Coğrafyaya iyi çalışıyor musun evlâdım?

— Tabiî babacığım.

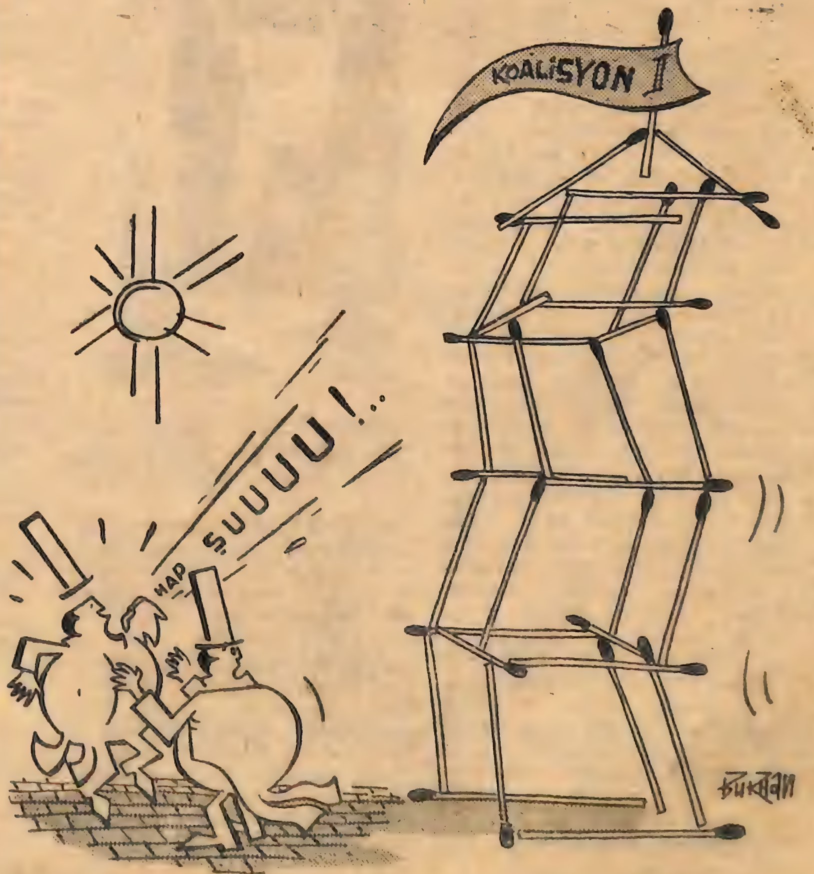
— Peki söyle bakalım Karadeniz nerede?

— Atlasın altıncı sayfasında..

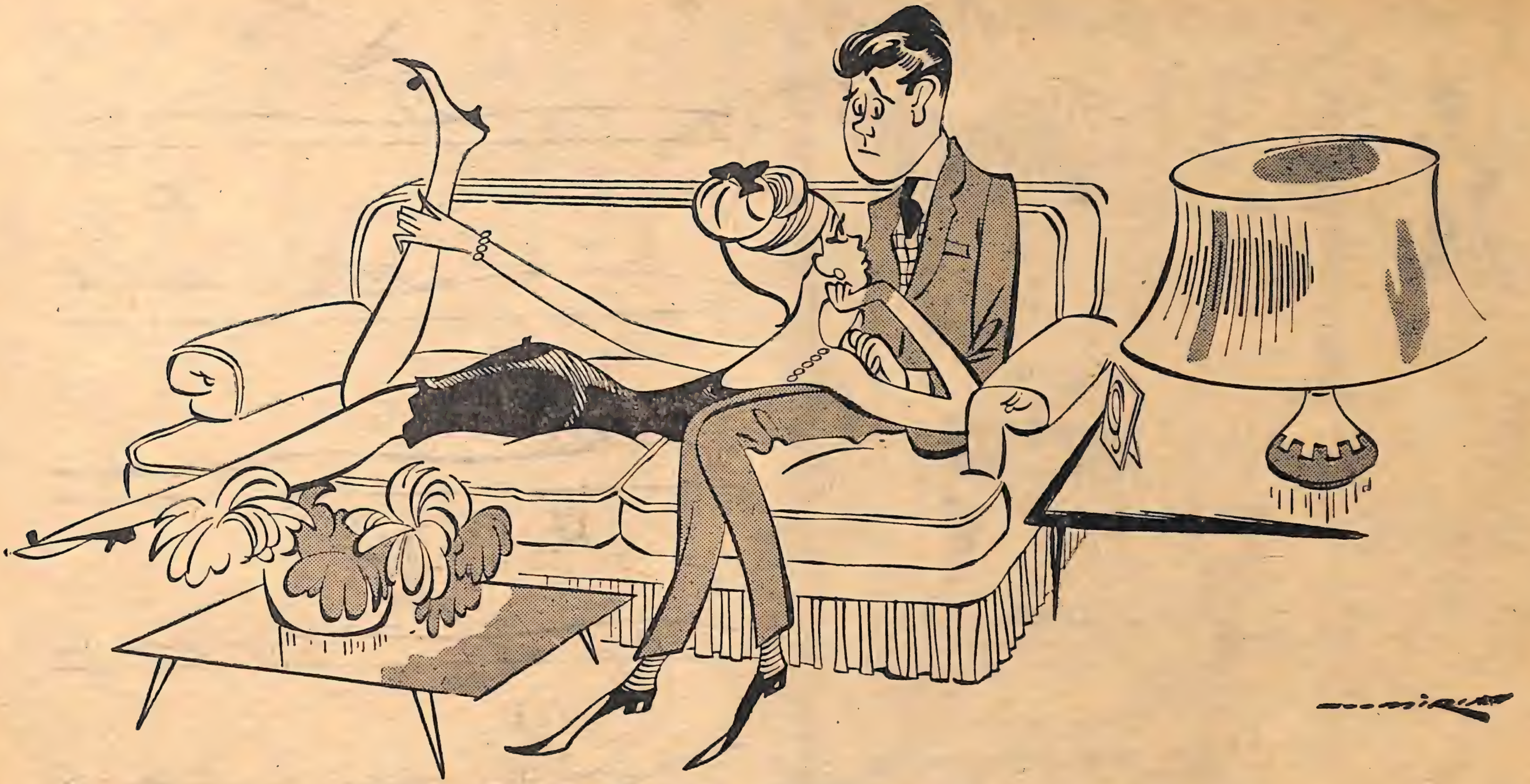
akıldı.» — Gazeteler —

ülü!

— Aman, aman, koalisyonu yıkacaksın!

— Hayatımda ilk konuştuğum kız sensin...
— Benim hayatımda da bir kızla ilk defa konuşan erkek sensin!

Temel Çivisi!

HERR Tadewald ile Herr Krupkat'ın, aralarından su sızmayan çok yakın iki arkadaş oldukları bütün şehrin malûmu idi. Hattâ geçen yaz tatillerini geçirmek üzere birlikte dağa gitmişlerdi. Bu müşterek yolculuktan sonra dostluklarının daha da kuvvetlenmesi beklenirdi ya, gelin görün ki sonuç böyle olmadı; bu seyahatten sonra iki arkadaşın fena halde araları açıldı ve konuşmak şöyle dursun birbirlerine selâm bile vermez oldular. Herhalde, sadece iki eski dostun bildikleri, çok mühim bir olay geçmiş olmalı idi... Ama ne gariptir ki ikisi de şimdiye kadar bu hususta ağızlarından bir kelime kaçırmamışlardı.

Günlerden bir gün, bu iki dostun çok fazla ketum davranıp şehir halkını meraktan kıvrandırmalarını artık kâfi gören berber Brändel, bütün cesaretini toplayıp işe girişti. Her iki arkadaş da yıllardır her 14 günde bir Brändel'e uğrayıp saçlarını bir örnek, yakadan 10 milimetre yukardan traş ettirirlerdi. Brändel ilk önce daha şişman olduğu için daha yumuşak davranacağını tahmin ettiği Herr Tadewald'la şansını denemek istedi. Fakat ümidinin aksine bu hususta hiçbir şey konuşmak istemedi ve sadece son günlerde Herr Krupkat'a eskisine nispetle daha az rastladığını, bunun bir tesadüften ibaret olduğunu söyleyip kesti. Bu kocaman bir yalandı tabii! Ama Brändel Tadewald'ı konuşturamayınca Krupkat'ı sorguya çekmeği denedi. Ve başardı da... Herr Krupkat, zayıf ve sinirli bünyesine rağmen çok daha yumuşak başlı idi ve hattâ uzun zamandır gizli kalan bu şeyi bir an evvel açıklamak için sabırsızlanıyordu bile! Brändel elektrikli traş makinesini 5 milimetre yukarda dolaştırırken:

— Benim bu olan bitende hiç

bir suçum yok vallahi.. dedi. Ama Tadewald bu hâdisede beni itham ediyorsa elimden ne gelir?

— Hangi hâdise Herr Krupkat? Başınızı lütfen biraz öne...

— Canım şu bizim meşhur müşterek seyahatteki hâdise! Bildiğiniz gibi dağa çıkmak istiyorduk. Çıktık da... Gayet güzel günler geçirdik; yolculuğun sonuna doğru bir kasaba otelinde gecelememiz gerekti. Ufak, entipüften ahşap bir oteldi bu ama odaları tamamen dolu idi. İki yataklı bir oda bulamadığımız için ben zemin katta Tadewald da birinci katta birer oda kiraladık..

— Başınızı biraz sola eğseniz, hah, oldu! Sonra...

— Gece yarısı en derin uykuda iken birden yırtıcı feryatlar ve gürültülerle uyandım, otel tutuşmuş yanıyordu. Ayyy!..

— Özür dilerim Herr Krupkat makine kaçtı da... Hikâyeniz beni çok heyecanlandırdı. Ama bir daha tekerrür etmez, söz!

— İyice uyanmıştım... Her yeri alevler sardığı için pencereden avluya atladım, tabii gecelikle... Birinci katta Tadewald «imdat» diye haykırıyordu... Ay ay ayyy... Övvv!...

— Makine yine elimden kaçtı Herr Krupkat, ama siz de başınızı birden arkaya eğiverdiniz. Canınız yandı mı?

— Aldırma!.. Ne zaman Tadewald'ın gecelik gömleği ile, çıplak bacakları pencereden aşağı sarkık bir halde bağrışı gözümün önüne gelse kendimi tutamaz gülerim...

Brändel bu sefer makineyi durdurup meraktan gerilen bir sesle sordu:

— Peki sonra ne oldu?

— Tabii ki arkadaşıma yardım etmeli idim.. Avluda bir yığın tahta duruyordu. İçlerinden en uzununu seçtim, ıkına sıkına pencerenin altına getirdim ve kenara dayadım. Öyle ki Tadewald bu tahta üzerine ata biner gibi oturdu ve aşağı doğru kendini hızla bırakıp kayarak sağ selâmet avluya indi..

— Pek güzel bir buluş dostluk Herr Krupkat, bravo! Ama neden Herr Tadewald size böyle kızgın?

Bu soruya, Herr Krupkat ellerini iki yanına açıp başka bir soru ile cevap verdi:

— Söyleyin Allahaşkına Brändel, tahtanın tam ortasında ucu dışarı çıkık koca bir temel çivisi bulunduğunu ben nerden bilebilirdim?..

Semiramis Aydınlık

Bilet... Kontrol!...

Biletçi kompartimanın kapısını açtı içeriye:

— Bilet! Kontrol! diye seslendi.

Köşeye kıvrılmış ihtiyar yolcu sarardı, morardı, ceplerini telâşlı telâşlı karıştırmağa başladı. Bir yandan da:

— Allahım biletimi kaybetmişim! diye söyleniyordu...

Kontrol memuru iyi kalbli bir insandı.

— Telâş etmeyin amca dedi. Biletinizi nasıl olsa bulursunuz!...

İhtiyar daha çok sızlanmağa başladı.

— Bulamıyorum memur bey yok işte!...

— Bakın dedi memur, size itimat ediyorum. Bileti aramaktan vazgeçin üzülmeyin!.

Bunun üzerine ihtiyar adam hıçkıra, hıçkıra ağlamağa başladı.

— Teşekkür ederim ama memur bey dedi... Ben hangi istasyonda ineceğimi nerden bileceğim!...

NEFASET SEMBOLÜ
ülfet
GIDA MAMULLERİ
(Reklâmcılık: 5213—291)

Kantoron Resim Sergisinde!

— Oo! Kantoronum! Sen de mi davetlisin?

— Evet! Fakat neye davetli olduğumu bir türlü anlıyamadım dostum!

— Canım, bunda anlaşılmıyacak ne var! Resim sergisine! Sen resimden anlarsın!

— Vallahi, bizim gençliğimizde resme pek rağbet yoktu. Sonradan da gümrük resmi, belediye resmi, oktruva resmi gibi resimlerden başka resimle alâkadar olmadım. Onun için sen bana anlatıver şunları! Şu karşıki tablodaki adamın gözleri nerede?

— O adam değil ayol, vazo. Dikkat etsene!

— Kusura bakma! Birdenbire kavrıyamadım. Şu beriki tablo, deprem mıntıkasının resmi mi?

— Ne münasebet canım!

— Evler neden şakulünden çıkmış?

— Modern resim öyledir. Empresyonist.

— Kim o? Ressamın adı mı?

— Ekolün adı.

— O da kim?

— Amaaan, senin de bugün mankafalığın üzerinde; Ekol diyorum yahu! Mektep mektep! Yani okul.

— Haaa! Öyle desene! Gerçekten mankafalığım üstümde. Zaten daha evvel dinlediğimiz fransızca duadan da hayli sersem oldum. Kuzum o zat ne söyledi?

— Anlamadın mı?

— Bazı yerlerini anlar gibi oldum. Birinden bahsetti.

— Bonard'dan. Meşhur, çok meşhur bir ressam.

— Neden aleyhinde söyledi?

— Aleyhinde söylemedi ayol. Serapa methetti.

— Dedim ya! Benim sersemliğim üstümde. Demek yanlış anlamışım. «Tabloları mantıksızdır. Nereden başlayıp nerede bittiği belli olmaz» demedi mi?

— Öyle dedi ama bu zem değil, methetmektir kuzum.

— Allah Allah!.. Bu adamın tablosu yok mu burada?

— Var. Nah! Şu önünde bir takım hanımlar ve madamların kavalyelerile birlikte toplandıkları resim...

— Aaa! Ben onu gördüm de.. yahu bu çocuk karalamasını buraya neden getirmişler dedimdi.

— Bak cahile! Ayol o tablo tamam 10 bin liradır.

— Vah vah yazık.

— Kime?

— Liracıklara.. Ayol bu tablo değil boya bulaşığı.

— Sus! Şimdi işitirlerse seni hırpalarlar.

— Ben bir şey demiyorum kuzum! Anlamadığım için saçma sapan konuşuyorum. Ha, bak onu soracaktım. Neden bu ressamlar hep hastalıklı, çarpık çurpuk, salak kadınların resimlerini yapmışlar Allahasen?

— Hoppala! O da nereden çıktı? Modern kadın resmi böyledir.

— Sübhanallah... Dur, dur. Şu hasır örgüsü gibi şey nedir?

— Havuz! Yüzme havuzu!

— Bakındı... Aman yanına gitmiyelim.

— Niçin?

— Belki içine düşeriz. Ben sana bir şey söyliyeyim mi? Bu sizin modern resim orta oyunundaki ev gibi bir şey.

— Anlamadım.

— Hani orta oyununda dört köşe bir kafesin üstünden dünyayı görürler. Boğaziçini, Adaları seyreder, olmıyan havuzlara taş atarlar. Onun gibi bir şey bunlar da. Görmediğiniz şeyleri tasavvur ediyorsunuz galiba!.. İşte yakından bak şu on binlik tabloya!.. A! Ayol bunu ters asmışlar.

— O tabloların tersi yüzü olmaz. Ne taraftan baksan harikadır.

— Öyle ise şunları bana anlatsana! Nedir bunların bu yüksek kıymeti?

— Yakın gel de kulağına söyliyeyim. (Ben de anlamadım ama, doğrusu söylemeğe utanıyorum.)

— Yaaa! Bari birini bulup sorsak.

— Kimi bulacaksın? Tanıdıkların hepsi de benim gibi.

— Öyle ise biz bu ressamı bulalım da tablosunu bize tercüme etsin! Başka türlü anlıyamıyacağız. Nasreddin Hocanın kendi mektubunu kendi okumak için arkasından gittiği gibi.. Ha!.. Ne dersin?

— Sus, geliyorlar. Enfes monşer, enfes!

Burhan Felek

— Neden böyle tulumbacı gibi bağırıyorlar?..
— Yangın yerinde oynadıkları için olacak!..

— Ne oluyor?..
— Fevkalâde bir şey yok, Marikayı vapura teşyi ediyorlar!...

«— ... Niye öyle kazık gibi dikildin kaldın? Çalışmak işine gelmiyor değil mi? Serserilik iliklerine işledi. Şunu iyi bilmelisin ki, hiçbir baba, on sekizindeki bir evlâda bakmağa, onu beslemeğe mecbur değildir. Yarın İbrahim efendiyle birlikte gidecek ve işe başlıyacaksın. Haydi, marş!»

Bu haksız, bu hiç anlamıyanın haksızlığına Filiz de evde, evdekilerin önünde öyle çok uğramıştır ki! Böyle anlarda kendini yitirecek hale gelir, içindeki bütün iyi şeyler uçar giderdi. İsterse ölsünler artık. «Ölürlerse ölsünler» derdi. «Onlara acımıyorum, gebersinler, evet gebersinler!»

Onun için. Küçük Adam'ın babası için geçirdiği: «Ölürse ölsün, geberirse gebersin. Baba maba. Sevmiyorum, sevmiyorum işte!» sine hak veriverdi.

Filiz'in bu küçücük romana nasıl kendini verdiğini bilen Ressam bir gün Maşa'nın da yokluğundan faydalanarak:

— Filiz! diye seslendi.

O sırada Filiz gene depoda, pencere önündeydi. Elinde kitap. Kitapta «Matbaatül-haceriyye», Matbaatül-haceriyye'deki kâğıt kesme makinesinde çırak Küçük Adam. Ustası kırmızı fesini sol kaşına eğmiş, arapça emirler veriyordu. Filiz bu adama da fena içerlemişti ki, Ressamın sesi. Elinde kitap, kapıya koşmuştu:

— Efendim?

— Biraz gelsene!

Ressam odasının kapısındaydı. Bir anda Neclâ, avukat kâtibi, tavşanı hatırlatan mavi gözlü ihtiyar filân merakla yazıhanelerinin kapılarına çıkıvermişlerdi. Niçin çıkmasınlar? Ressam seslenmişti, Filiz'e seslenmişti. Çağırıyordu onu. Niçin? Ne vardı odasında Filiz gidecek miydi? Giderse ne yapacaklardı içerde? Yoksa anlaşmışlar mıydı?

Filiz gitti.

Ressam:

— Bak seni kimle tanıştıracağım!

— Kimle

— Gel!

Genç kızı ona çok yakışan yüksek topukluları üzerinde, çekti, kapıyı kapadı. Ressamın masasında hiç de yakışıklı olmıyan, daha çok bir arabacı, bir şoför, bir garsona benziyen, saçlarının yarısından çoğu ağarmış biri oturuyordu, gülerek.

Ressam:

— İşte, dedi. En candan okuyucularımızdan biri!

Filiz irkildi: «En candan okuyucularımızdan biri» mi? Yoksa elindeki şu ufacık kitabın yazarı bu mu?

Pırıl pırıl gözleriyle yazar'a baktı:

— Bu kitabı siz mi yazdınız?

Âdeta utanarak:

— Evet.

Ressama baktı, sonra gözlerini yeniden yazara çevirdi:

— Küçük Adam siz misiniz?

— Hemen hemen, evet.

— Ben Küçük Adamı çok sevdim!

Ressam bir kahkaha attı:

Filiz

Orhan Kemâl

— Dememiş miydim?

Yazar kızardı:

— Küçük Adam da sizi sevdi.. verin imzalıyayım kitabınızı!

Filiz uzattı, yazar Filiz'in gözlerinin tâ içine bakarak aldı, hiç de bir «Yazar'a lâyık» olmıyan yetmiş beş kuruşluk bir tükenmez kalemle bir şeyler yazıp uzattı:

— Bunun ikinci cildini de hediye etmek isterim..

— Sahi mi? dedi Filiz. İkinci cildi var mı?

— Var. Hattâ üçüncü, dördüncü ciltleri de olacak ama, ekmek, geçim derdinden, çoluk çocuk için hızlı çalışmaktan vakit bulamıyorum!

Ekmek derdi, çoluk çocuk için çalışmak, sıkıntı... Filiz daha önce bir «Romancı» görmediği, görse bile yakından tanımadığı için, roman yazarlarını koca göbekli, zengin insanlar sanırdı. Demek değildiler? Demek onlar da Filiz gibi, Ali, Ahmet, Erdoğan, Emine, Yusuf, Fatma gibi, Ali'ler, Ahmet'ler, Erdoğan'lar, Yusuf'lar, Fatma'lar gibi ev, bark, çoluk çocuk için, evin kaynayan kaynamayan tenceresi için çalışıyorlardı?

— Kaç çocuğunuz var?

— Beş.

— Koca bıyıklı, kalın sesli korkunuz hayatta mı?

Romancı güldü:

— Hayır. Ne babam kaldı artık, ne annem..

— Kardeşleriniz?

— Kitapta anlatılan yıllardan bu yana büyüdüler, evlendiler, çoluk çocuğa karıştılar.

Dışarda Maşa'nın öfkeli sesi:

— Filiiiz!!

Elinde romancının az önce imzaladığı kitap, koştu:

— Efendim?

Yalnız kalınca Romancı:

— Ateş gibi kız, dedi.

Ressam başını salladı:

— Çok.

— Gözlerinden zekâ fışkırıyor. Hani ayıp olmasın ama, insan frenleri bir az gevşetse...

— Hemen âşık mı olur?

— Hemen.

Ressam kocaman bir karton dosya çıkardı. İçinde Filiz'in işe ilk geldiği günden, yüksek topuklularla son günlerde çizilmiş belki de kırk, elli poz kara kalem, pastel resmi.

— Sen âşıksın buna be!

— Sen olmaz mısın?

— Oldum gitti.

— Ona herkes âşık. Karşı yazıhanede bir ihtiyar var, minnacık cam üstüne yazılar yazar. Dilenci kızları yazıhanesine alır öper, koklar, onlara avuç dolusu badem şekeri, çikolata, çay, kahve hattâ kakao ikram ederdi. Filiz buraya geldi geleli artık dilenci kızlar uğramaz oldu.

Romancı korkuyla sordu:

— Yerlerini Filiz mi aldı?

— Yok canım.

— Ya?

— Herif Filize âşık. Mesele bu. Sonra, bir avukat kâtibi var ihtiyarın karşısındaki yazıhanede. O da sırılsıklam âşık. Avukat bile yazıhaneye pek uğramazken, şimdi sık sık uğruyor. Bir Neclâ var, Filiz'in kitap deposu yanında. Onun patronu. Herif görsen, hem yakışıklı, hem de adamakıllı zengin. Üstelik mavi bir de hususisi var ki kız gibi. O da!

Romancı:

— Bütün bunlara karşı Filiz'in tutumu?

— Valla o henüz hiç kimseye aldırmıyor ...

. . . .

Filiz patronu Maşa'yla kitap deposuna kapanmıştı. Uzun boylu adam öfkeden kıpkırmızı:

— Ne yazdı kitaba, ver diyorum!

Filiz kitabı arkasına saklamıştı, sımsıkı tutuyordu:

— Sizi alâkadar etmez!

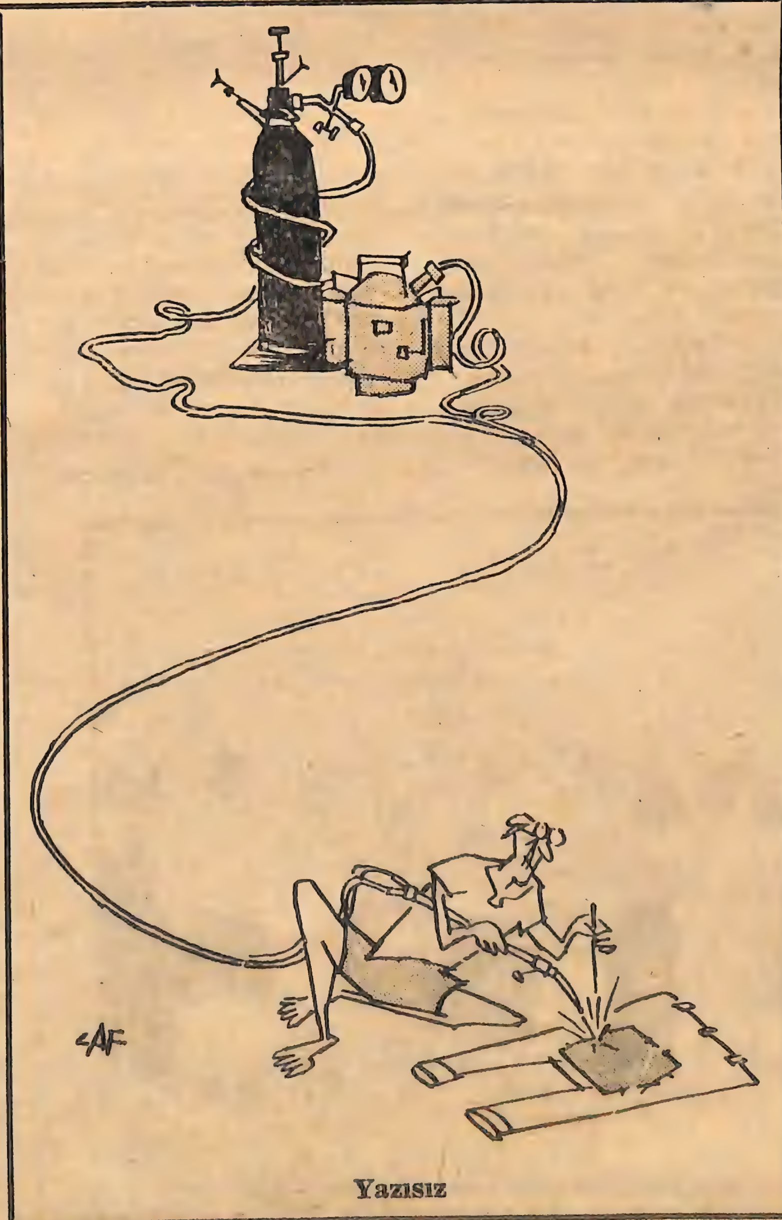
— Nasıl etmez?

— Basbayağı etmez işte!

— Ben senin patronunum!

— Hususî hayatıma karışamazsın!

(Devamı var)

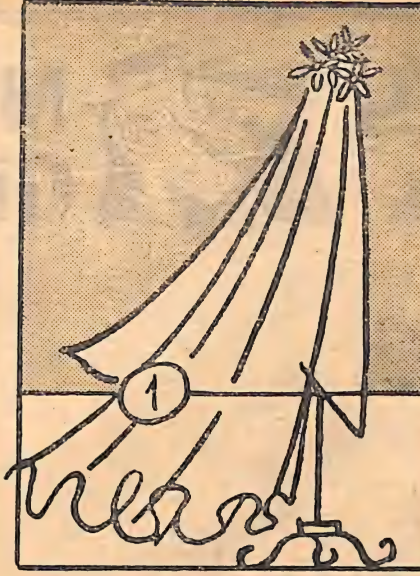

Yazısız

NEFASET SEMBOLÜ
ülfet
GIDA MAMULLERİ
(Reklâmcılık: 5213—292)

SATILIK GELİN ESVABI

YAZAN _ ADNAN TAHİR
ÇİZEN - TURHAN SELÇUK

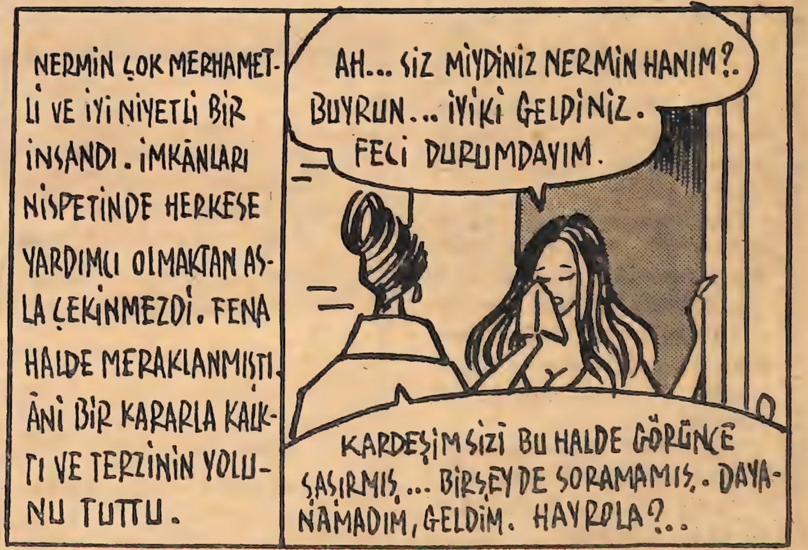

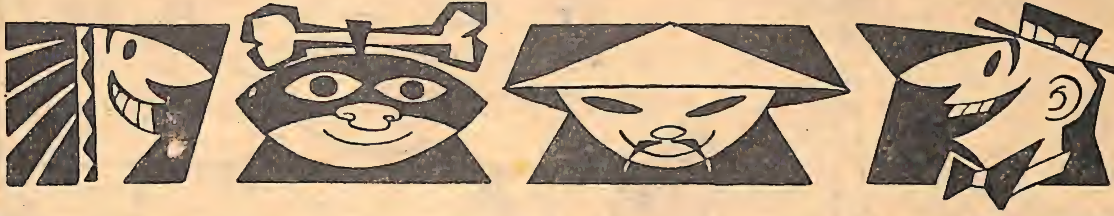

MİLLETLER GÜLÜYOR

Otomatik !

Jacques son model, gıcır, gıcır bir otomobil almıştı, mağazadan çıkarken arkadaşı Paul'le karşılaştı, koltukları kabara kabara...

— Biliyor musun Paul? dedi, son model spor bir otomobil aldım. Her şeyi otomatik!... Düğmenin birine basıyorsun hooop!... Üstünün tentesi kapanıyor. Bir ötekine bastın mı tente açılıyor. Üçüncü bir düğmeye basmakla Amerikan bar ve aperitif hazırlanıyor... Paul'cüğüm görüyorsun ya! Arabam bir şaheser!...

— Benim arabamda da her şey otomatik dedi Paul, kapıyı açmak için ben de bir düğmeye basıyorum, içine giriyorum, yerime yerleşiyorum, kapıyı kapattım mı hooop! Öteki üç kapı kendi kendine açılıveriyor...

* * *

İtalya'da Verdi'nin 150 nci yıldönümü kutlanıyor!

Yağmur!...

Avukat son celseye kadar masumiyetini müdafaa ettiği sanığın yanında giyotine doğru ağır, ağır ilerliyordu. Hava berbattı. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu.

— Ne şans, dedi mahkûm! Son dakikalarımda güneşi bir daha görmek isterdim... Yağmur iliklerime işledi bu gidişle berbat bir nezleye yakalanacağım!...

Avukat sözünü kesti:

— Sen hiç şikâyet etme, ben bu yağmurda bir de geri döneceğim!...

* * *

Gezinti !

İskoç, Mac Kenzi deniz kıyısına gitmek için hovardalık yapmış, otobüs dururken, bir taksi tutmuştu...

Tam denize inen yokuşa sapmışlardı ki... Şoför Mac Kenzi'ye döndü, telâşla...

— Frenler patladı Sör, dedi. Biraz sonra ilerdeki hendeğe yuvarlanacağız. Dua etmekten başka yapacak şey yok Sör...

Mac Kenzi, önce kıpkırmızı, sonra yemyeşil oldu. Duaya başlıyacaktı ki birden kaşlarını çattı şoföre:

— Ben duamı okurken dedi, siz de saati kapamayı ihmal etmeyin!...

* * *

Ne yaparlar?

Kocaları tarafından aldatılan, çeşitli milletlere mensup kadınlar ne yaparlar? İşte bu sualin cevapları:

Fransız kadın rakibesini öldürür.

İtalyan kocasını öldürür.

İspanyol her ikisini birden öldürür.

Alman kadın intihar eder.

Amerikalıya gelince, mahkemede isteyeceği «nafaka»yı hesaplar!...

Anlatır mısınız?

Bir grup İngiliz turist Yunanistan'da «Altın Çağın» kalıntılarını geziyorlardı. Bir İskoç hariç, turistler hattâ rehber bile Londralıydı... İskoç, rehberi memnun etmeği aklından geçirmeden, arka arkaya sualler soruyordu:

Rehber turistleri büyük bir mağaranın önüne getirdiği sırada, arkalardan, İskoç'un yine tiz sesi duyuldu:

— Bu mağara nasıl meydana gelmiş, anlatır mısınız?...

— Şimdi efendim! diye homurdandı rehber, çok yıllar evvel birisi burada çukura bir sterling düşürmüş, bunu da bir İskoç duymuş...

— Gelmek istemiyordu!

Esir kampından...

Almanya II. Dünya Savaşında mağlûp olunca Manfred öteki esirlerle beraber Sibirya'ya sürüldü. Aradan uzun yıllar geçti, şans Manfred'in yüzüne güldü, nasıl olduysa Rus makamları Manfredi Almanya'ya iade etmeğe karar verdiler.

Almanya'ya gelince Manfred'e karısını çocuğunu görme fırsatını vermeden o'nu Şansölyenin yanına götürdüler...

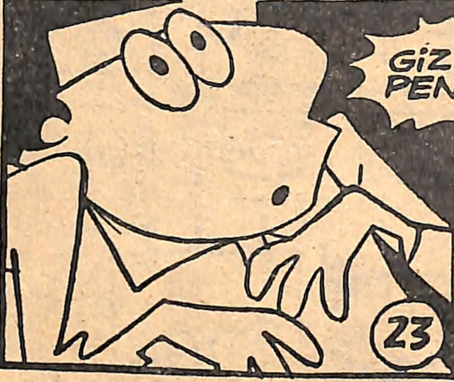
Görüşmeleri epey uzun sürdü. Dışarda Manfredi birçok gazeteci bekliyordu, intibalarını sordular.

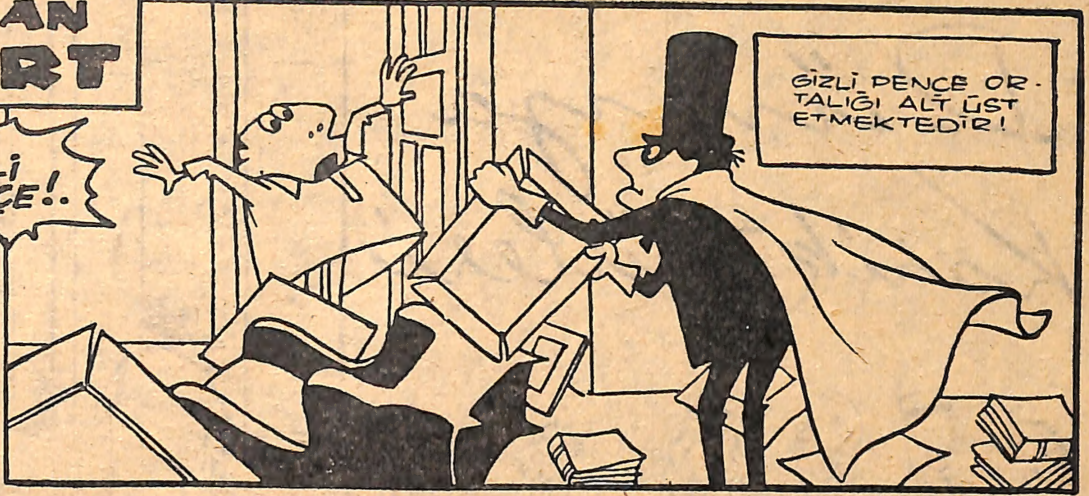
Manfred başını, ümitsiz bir şekilde iki yana salladı:

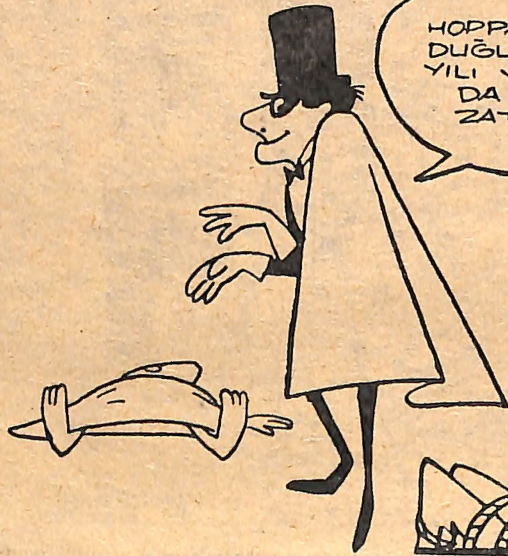
— Hitler'i çok yaşlanmış buldum!!. dedi.

PLÂNININ SUYA DÜŞTÜĞÜNÜ GÖREN MİLYONERDE HOŞAFIN YAĞI KESİLİR

GÜNDÜZ İNSAN GECE KURT

BU HERİFİN PARALARI EVDE BİR YERDE SAKLI OLMALI, AMA NEREDE? KARIŞTIRMADIK KÖŞE BIRAKMADIM YOK! YOK!

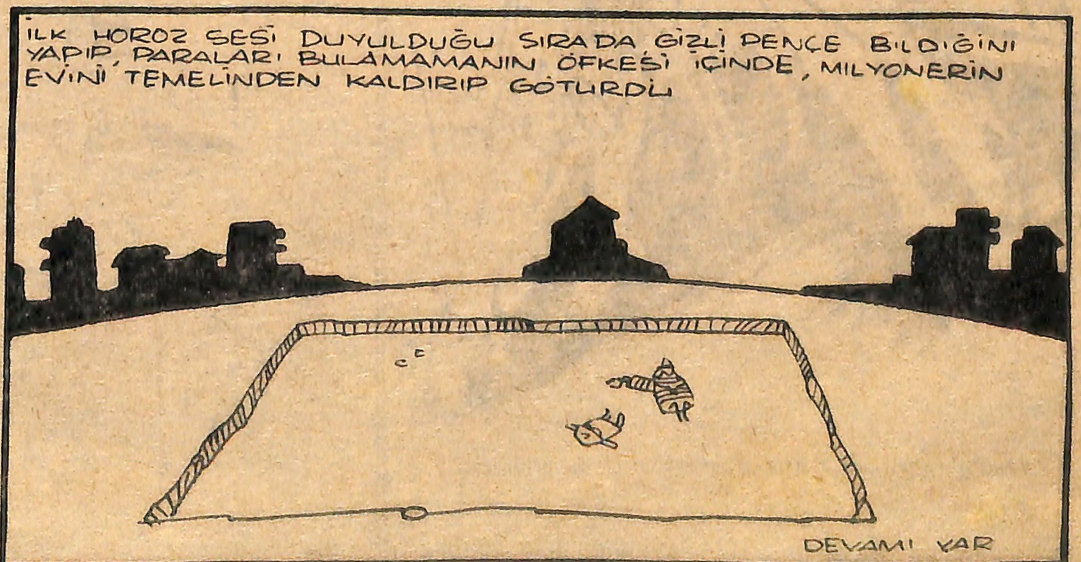

GİZLİ PENÇENİN KASAYI BULMAK ÜMİDİ İLE EVİ DİDİK DİDİK ETTİĞİ SIRADA SAATLER GEÇMİŞ, DIŞARIDA GÖK AYDINLANMAYA BAŞLAMIŞTIR

Dünya Karikatürleri

YAZISIZ HİKÂYE!

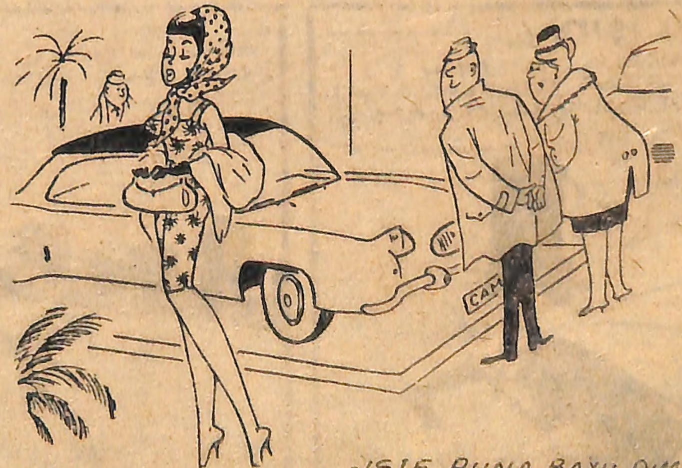
YAZISIZ!..

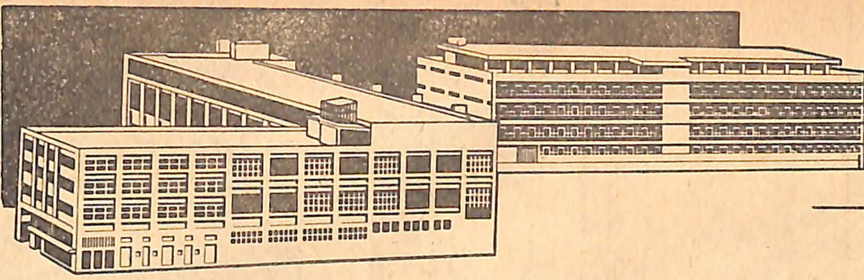
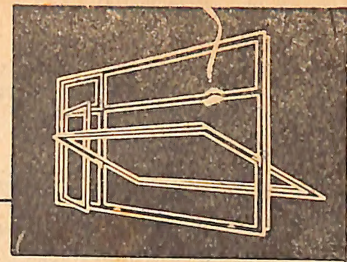
NIHAYET ROZA DA BIR KOCA BULDU!
-KIMIN KOCASINI?!

YAZISIZ!..

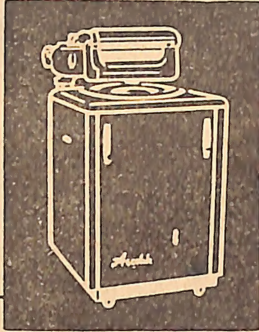
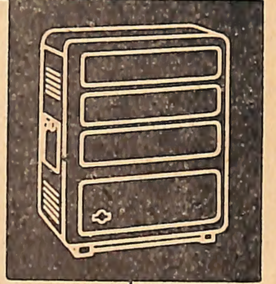
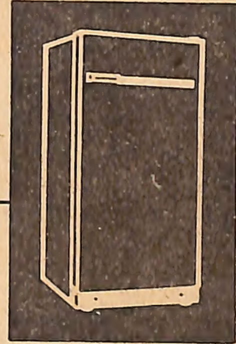
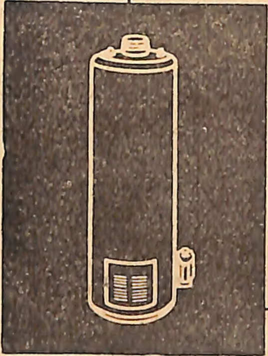
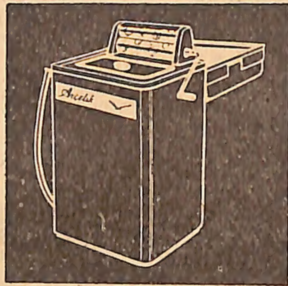
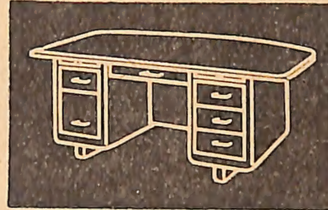

-IŞTE BUNA BAYILDIM...
-BEN DE KARICIĞIM!..

ARÇELİK

EN UYGUN FİAT - EN YÜKSEK KALİTE

SÜTLÜCE, KARAAĞAÇ CAD., 2-4, TEL.: 49 44 00

Faal 8678 - 297

REKLÂMLARINIZ İÇİN

"BASIN İLÂN KURUMU"

Genel Müdürlük
Cağaloğlu, Türk Ocağı Caddesi No. 1
İstanbul
Telefon : 22 43 84 – 22 43 85
Telgraf Adresi : BASIN KURUMU

ŞUBELER	DIŞ MUHABİRLER	
İstanbul	A.B.D.	İsveç
Ankara	Almanya (Federal)	İsviçre
İzmir	Almanya	İtalya
Adana	Avusturya	Japonya
Bursa	Avustralya	Lübnan
Diyarbakır	Belçika	Macaristan
Erzurum	Bulgaristan	Norveç
Eskişehir	Çekoslovakya	Pakistan
Konya	Danimarka	Polonya
Zonguldak	Fransa	Portekiz
	Hollanda	Romanya
	İngiltere	Yugoslavya
	İspanya	Yunanistan
	İsrail	

Basın 21005 298

GRAFİKA

Sana = Enerji + Vitamin

İlancılık 6374 - 299

100 gr. SANA'da insanı sıhhatli ve mukavim yapan 2000 ünite A vitamini ile sağlam dişler ve kuvvetli uzuvlar temin eden 100 ünite D vitamini vardır.

Her sabah çocuklarınıza bol SANA sürülmüş birkaç dilim ekmek ile kahvaltı ettirirseniz, gelişmeleri için elzem olan gıdayı vermiş olursunuz.

Ve SANA'nın nefis tadı, eşsiz kokusu sayesinde ekmek ve yemekler lezzetli olur.

S 277

Sana

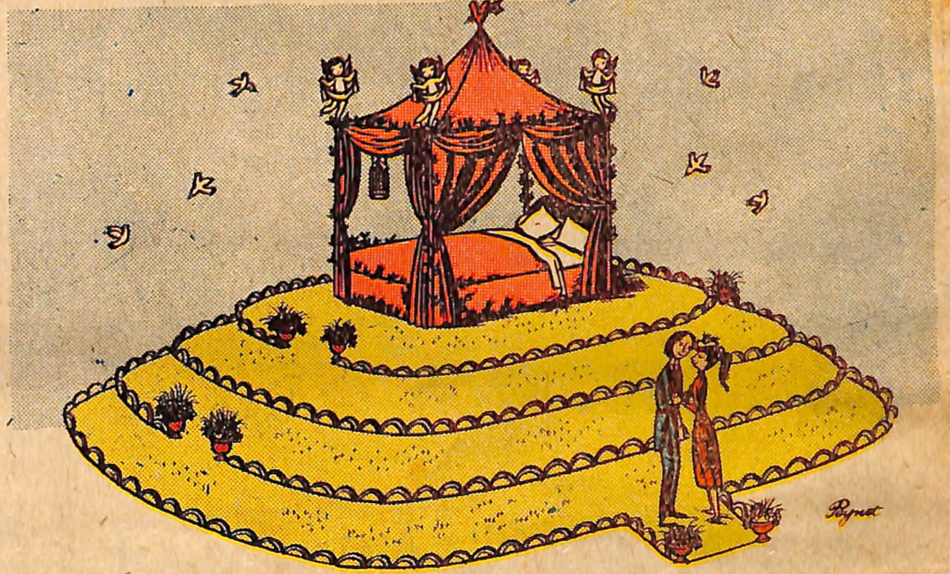
ağıza tat, vücuda sıhhat!

Akbaba

-HAVA SERİN, ÜŞÜRÜM
DİYE ÜZÜLÜYORSANIZ
SIRTIMA BİR VİZON
KÜRK KOYABİLİR-
SİNİZ...

-YOLU ÖĞRENDİN HERGECE
BEKLERİM ARTIK!

